

Sanje se uresničijo

1. DEL ZADNJE V ŽIVLJENJU

»Rebeka, Rip hitr prit sm!!!!« sem jo neučakano klicala. Na internetu sem našla novo stran o US5 v slovenščini, ki je bila res zakon. Jaz, Nataša in moja najboljša prijateljica Rebeka sva bili njihovi fenici. O ničemer drugem se nisva pogovarjali, kot samo kako je kateri luškan in katere so njihove nove pesmi in video spoti. To je šlo že marsikateremu najinemu prijatelju v nos, ampak midve sva še vseeno vztrajali. »Kje si lena rit?!!! Hitr prit pogledat tole!!! Dol boš padla k boš prebrala!!!« Rebeka se je končno primajala v mojo sobo in me radovedno pogledala: »Kaj je??«

»Hitr si tole preber!!!« Začela je brati in obraz se ji je hitro razjasnil. Pisalo je tole:

US5 FANI IN FANICE!

Ker Chris zapušča skupino, česar mi in vi nočete, smo se odločili, da bomo šli pred njegova hišna vrata v Köln in ga tam prosili oz. prisilili, naj se vrne. Če se hočete udeležiti tega shoda, pridite 12.12. ob 12.00 na letališče Brnik, kjer se bomo s prav posebnim letalom odpeljali neposredno v Köln. Prtljage vzemite za minimum dva tedna, ker ne vemo, kako hitro ga bomo prisilili, da se vrne. Za hrano, pijačo, potne stroške je poskrbljeno. Pridite in skupaj bomo popeljali Chrisa nazaj na oder!

Na koncu je rekla samo: »Hudo!! Morve jt! Nujn nujn!!«

»Ja itak da bove šle!!!«, sem ji vsa vesela odgovorila. »Sam ka, če nama pa tastari novjo dovolil??« Kako lahko sploh podvomi o tem?? Odkar sem prebrala to veselo novico, sem bila trdno odločena, da grem pa, če bi bilo treba pobegniti od doma. »Koga brigajo tastari?! Js grem ne glede na to, ka oni rečejo!«

»Ok, a pokličeve Barbi in tut njej poveve??«

»Ja!! Grem po mobi!« Barbi je najina dobra prijateljica, ki prav tako rada posluša US5 samo, da ni tako zagrizena kot midve. »Hej!! Barbi!! Ej na netu sm najdla eno fuul hepi novico, ti jo bom kr prebrala!« Hitro sem ji prebrala novico. »O ful hudo!! Sam js ne bi šla. Nevem no k men je itak useen a je u US5 Chris al pa kdor koli drug k zakon poje pa pleše.«

»Kaaaj??« se je oglasila Rebeka, ki je poslušala najin pogovor, saj sva se z Barbaro pogovarjala po zvočniku. »Kko ti je loh useen??!! Pa Chris je ja najbl lušn!!!! On more ustat u US5!!!« »Jaja Rebeka, sj vem d ti je ušč. Sam js res neb šla...no a ni mal čudn, da maš plačane potne stroške??« Obe z Rebeka sva se zamislili. Od same sreče, da bi lahko šle v Köln nisva ničesar posumili. Prevladali sta sreča in veselje, da bova mogoče v živo videle US5. Odvrnile sva ji: »Jao, Barbara!! Ne sekiri se! Midve greve, pa če se na trepalnce postavš!«

»Jaja, sam da novta pol ble jezne, če je sam zajbancija!«

»Ahhh!!!« sva samo zdolgočaseno izdihnile, ko sem se spomnila na mojega fanta Mateja, ki je prav tako fan od US5, vendar ne zato ker so tako lušni (pravzaprav je fant in ja pravi da ni bi(seksualec)), ampak zaradi njihovih pesmi in plesa. Imela sem srečo, da se je ravno vpisal na Skype, saj mi je že zmanjkovalo denarja na mobitelu, novo kartico za polnjenje pa dobim šele čez dva tedna. Hitro sem ga kliknila in mu začela razlagati, medtem, ko sta Barbara in Rebeka še zmeraj premlevali to senzacionalno novico.

Ginny says: »Heeej Matej!!«

Joker says: »Ooo, my love!! Ka je novga??«

Ginny says: »Ej, nujn morš tole prebrat:

US5 FANI IN FANICE!

Ker Chris zapušča skupino, česar mi in vi nočete, smo se odločili, da bomo šli pred njegova hišna vrata v Köln in ga tam prosili oz. prisilili, naj se vrne. Če se hočete udeležiti tega shoda, pridite 12.12. ob 12.00 na letališče Brnik, kjer se bomo s prav posebnim letalom odpeljali neposredno v Köln. Prtljage vzemite za minimum dva tedna, ker ne vemo, kako hitro ga bomo prisilili, da se vrne. Za hrano, pijačo, potne stroške je poskrbljeno. Pridite in skupaj bomo popeljali Chrisa nazaj na oder!

The best, a ne?!!!!«

Joker says: »Kje s to najdla???»«

Ginny says: »Na eni novi slo strani od US5 a greš??«

Joker says: »Ja, itak! A vidve z Rip gresta?

Ginny says: »Kko loh sploh pomislš, da ne greve??«

Joker says: »Težko. No, ej komi čakam!!!«

Ginny says: »Js tut!! Zj grem pa dol k morve z Rip proslavt. Fsm rtm mwa.«

Joker says: »Ok, ajde rtmf«

»Matej gre tut z nama!!!« sem vsa srečna povedala Rebeki, ki je še vedno razpravljala po mobitelu z Barbaro. Iz mobitela se je zaslišalo: »Kaj?! A še njega sta prepričali?! Pa ka vama ni jasn!! Ej, 100% sm, da je prevara!! Na konc boste izpadl k luzerji vam rečm!!!«

»Tišina!« sva naenkrat rekli in prekinili zvezo. Kaj moreš, Barbi povsod vidi samo prevaro. Je preveč filmov pogledala. »A si za en party??« me je vprašala Rebeka

»Muska, slikanje, snemanje pa to??«

»Ja itak!« sem ji odvrnila navila 'I can't sleep' do konca in že sva se začeli noro zabavati. Med najino zabavo je Barbara poklicala Mateja: »Hej Matej! A si slišu za uno od US5??«

»Ja sm! Zakon, a ne?! Sm se že zmenu z Natašo, da grem zravn!«

In potem je Barbara začela razpredati o svojih sumih in Matej ji je na koncu pritrdil, da je res malce čudno vse skupaj in ji obljubil, da me bo poskušal odvrniti od moje namere, ker poslednično potem tudi Rebeka ne bi šla, ker midve ne greve ena brez druge nikamor (razen mogoče jaz kam z Matejem, ampak to so malenkosti).

Naslednji dan v šoli nama Barbi ni dala miru zaradi najine odločitve, tako da sva na koncu že bežale pred njo.

Vsak dan po pouku smo se jaz Rebeka in Barbara dobile pri meni doma, le za današnji dan smo spremenile načrte, ker sem jaz šla ven z Matejem, česar sem bila zelo vesela, ker mi je šla Barbi že močno na živce. (Seveda pa nisem vedela za pogovor med njo in Matejem in da bi bilo isto, če bi bile pri meni ali na zmenku z Matejem).

Z Matejem sva se dobila pred šolo in šla na sprehod po gozdu. Med sprehodom sva se pogovarjala o vsem, kar nama je padlo na pamet, in tako je prišel pogovor tudi na temo 'izlet v Köln' »Kko se veselim!! Ej, mel se bomo tok the best!« sem vsa vesela začela razpredati in omenila tudi, kako je Barbara začela komplicirati. Matej me je nekaj časa poslušal, nato pa rekel: »Ej, Nat mislm pa, da vse ni tok rožnato kt se zdi, pomoje ma Barbara prov, da neki smrdi...«

»Pa ne zdej še ti! A te je poklicala, al si sam pršu do tega sklepa?!« »Poklicala me je in pol sm celo noč razmišlu in ugotovu, d ma prov in da mogoč res nebi blo dobr, da bi šli mi tja...«

Joj, kako lahko Barbara vse ljudi prepriča v njen prav. V meni je začelo močno vreti in nisem vedela, ali naj izbruhnem takoj ali čez 5 minut. »Pa kko ji je uspel te prepričat!!! Js grem pa če greš z mano al ne!!! Lej mel s bomo fajn tut, če ne bomo prepričal Chrisa, da se vrne!!! Kdaj boš mel spet priložnost bit 2 tedna v Kölnu, s plačanim prevozom, hrano pa pijačo!?!?! Kko loh povsot vidte sam črne stvari!! Pa js vas mam use povrsti dost!!!« In sem jezno odkorakala stran. Nisem ga niti pogledala, ali mi sledi. V ušesa sem si dala slušalke in navila do konca 'Bad girl', a tudi to mi ni pomagalo. Matej in Barbara sta me popolnoma spravila iz tira. Pika na i pa je bilo, ko sem zvečer šla k Rebeki in je tudi ona začela razlagati o svojih dvomih (med zmenkom je šla z Barbaro v kino. Lahko bi si mislila, da bo tudi njo prepričala). Imela sem srečo, ni je prepričala do konca kot Mateja. Tako sva na koncu prišli do sklepa, da greva, tudi če nama bodo grozili s smrtjo. Končno sem se pomirila in bila cel večer popolnoma sproščena.

Toda, ko se prišla domov, se je tudi mene začel lotevati dvom. Pa kako, da so še mene prepričali? To jim pa res zamerim. Zanimalo me je, ali je še kdo tako črnogled kot Barbara in sem šla na US5 forum in začela spraševati fane, kaj si mislijo o tej akciji. Ni bilo dvoma, da bi bili črnogledi. Vsi so veselo razpravljali, kako bodo šli in da bo moral marsikdo pobegniti od doma, ker so verjetno vsi starši v sorodu z Barbaro. Klepet me je pomiril. Ker je bila ura že enajst zvečer in me je naslednji dan čakala šola, sem šla v posteljo in sanjala prelepe sanje o US5, kako so prišli v Slovenijo in imeli koncert v Hali Tivoli. Stala sem v prvi vrsti in se drla vse njihove pesmi. Oblečena sem bila v belo, tako da me niso mogli zgrešiti in so me povabili na oder. Peli so mi 'As good as it gets'. Bilo je the best biti z njimi na odru, ko te je gledala cela Slovenija. Vsega lepega je enkrat konec in konec je prišel z »Driiiiiiiiiin« Budilka. Sovražim torke. Na urniku imamo same dolgočasne predmete. Vse bi dala, da mi ne bi bilo treba iti v šolo (razen CD od US5). Živeli smo kilometer stran od šole, zato mi je bila zmeraj muka jutranja hoja v šolo. Nekako sem se privlekla do šole (vsak dan znova se presenečam, da pridem do šole ne da bi se pogreznila v zemljo od teže torbe). Prva ura je bila zgodovina. Ja, koga pa še zanima prva svetovna vojna? To, da so bili vsi ljudje, ki so se moral boriti, bili revčki, že vem in sočustvujem z njimi, samo to še ne pomeni, da ti mora učiteljica zgodovine to uro pripraviti takooo dolgočasno. Celu uro sem premlevala svoje sanje. O, kako bi bilo lepo, če bi se mi to res zgodilo. Pravzaprav bi bilo že dovolj, da bi prišli v Slovenijo. OO, kako so oni luškani!!! Med mojim sanjarjenjem me je Rebeka brcnila v nogo. Hotela sem ji že kej zabrusiti, recimo, da nekateri ljudje ne bi radi prišli pohabljeni na US5 koncert, ko sem opazila, da vsi gledajo mene. Upsala!

»No, Nataša, na kateri fronti so se borili Slovenci?«

»Aaa,« mi je uspelo v prvem hipu izreči. »Vprašana si.« Kaj? Ja kaj se pa tale učiteljica gre? Kot da ni že splošno znano, da imam status športnika. (Ja, če mene ne bi bilo, bi bila naša šola še bolj zaostala kot je, vsaj glede športa) »Em... Učitel'ca, js mam status.« Se mi je zdelo, da ima tale ženska s prevelikimi očali pred mano spomin kot zlata ribica (torej tri sekunde) »Vem, vem. Saj sva se dogovorili prejšnji teden, da te vprašam 13.10 in danes smo 13.10, če se nemotim.« Kaj??? Pogledala sem na mobitel in res je pisalo 13.10.2008, 8:23. »Oh, šit!« sem po tiho zaklela. Zgleda, da sem jaz postala zlata ribica. »Prosim? Si morda že začela odgovarjati?« Koza! Itak, da še nisem začela odgovarjati, ker če bi, ne bi šepetala. »Em.. Ne še nisem imam pa namen zdejle začeti« Uh, uh. Kje so se že borili?? Ah, kako se je težko, če si to le enkrat slišal, pa še to samo tako mimogrede. Čakaj malo! Včeraj je moja sestra gledala en dokumentarec o prvi svetovni vojni! Sreča, da sem ji morala brati podnapise (Čeprav je stara šele šest let, jo zanima vse in pomoje bo pri osmih letih pametnejša od tele debeluhinje pred mano) »Ja no, boril so se na Soški fronti ...«

»No, končno je prišel glas od tebe!«

Kako jaz to učiteljico sovražim!! Dobro tistega za biologijo pa matematiko še bolj, ampak to so le malenkosti. Na koncu ure sem ugotovila, da pa mogoče le nisem taka zlata ribica, saj sem iztržila petko z minusom (učiteljica si piše minuse in pluse in na koncu konference dobiš iz le-teh oceno).

»Od kje pa ti tok znaš zgodle?« me je vprašala Rebeka. Vedela je, da se nisem učila, ker zadnje čase govorim samo še o US5.

»Učer sem mogla brat podnapise tamali, k je gledala en dokumentarc o tem.«

»Pa tvoja tamala bo genij!« je rekel Matej, ki se nama je pridružil.

»Zaka pa?? Kdo bi pa rad meu u familiji genija??« Čepprav v bistvu ne bi mela nič proti. Bi bilo vsaj kaj iz naše družine, bi rekla moja mama, ker nad mano je že obupala, čepprav sem odličnjakinja. Verjetno zato ker že od sredine počitnic govorim samo o US5. Ups, a ne!

»Lih zanj, k sm biu pr tep mi je začela razpredat o Aleksandru Velkemu pa o Juliju Cezarju. Pomoje ve že zdj več od ush učitlov na tej šoli!«

»Ja, Matej to so geni, se ji vid že na daleč, da je z mano v sorodu!« »Haha!« smo se zasmeljali in šli proti naslednji sivi učilnici naproti. Komaj čakam, da bo glavni odmor, da povem Rebeki o svojih sanjah.

Oktober je minil, ne da bi se tega zavedla, saj je bilo toliko testov v šoli, da sem cele dneve tičala za šolskimi knjigami. Zadnji test je bila nemščina. Pisala sem tri. Ko sem dobila test, me je skoraj kap!! Pol točke sem zgrešila štirico! In nemščine sem se učila vsaj dvakrat več kot ostale predmete (razen mogoče angleščine). Jah no, spet bo padla kazen. Upam samo, da ne prepoved radia. Tega ne bi zdržala razen, če bi bilo res kratko obdobje največ dva dni, samo pri moji mami vse kazni trajajo štirinajst dni. O bog pomagaj mi!! Rebeka in Barbara nista imeli nemščine in sta šli že domov, zato sem bila obsojena na nejevoljo do naslednjega dne. Ne do 15h. Takrat imamo tabornike. Kadar dobi katera od nas slabo oceno, se vedno potolažimo in spravimo v smeh. Po smehu smo tudi zelo znane na šoli, ker se dobesedno vseskozi smejimo. Ja, smeh je pol zdravja! V tem trenutku mi ni bilo do smeha. Rip, Barbi, zakaj vaju ni!!! I need you!! Ker je bila nemščina zadnja ura, sem šla sama na kosilo. No, nisem bila čisto sama, zraven mene so bile še bjevke. Ampak one so itak tako zabite, da se z njimi ne moreš pogovarjati. Ubistvu niso vse bjevke takšne. Je ena izjema, in to je Katja. In kot, da bi me bog na pol uslišal, je prišla tudi Katja ob istem času na kosilu kot jaz.

»Ja, kaj je pa s tabo?« me je vprašala.

»Tri sm pisala nemo. A maš mogoče krsto zame?« sem poizkusila vsaj malo razvedriti zadevo. Nasmehnila se je.

»Ne nimam. Em ...a si napisala vsaj oporoko men v prid?«

Zdaj sem se še jaz nasmejala.

»Itak!«

In potem sva klepetali in klepetali. Zbudil naju je dežurni učenec »Ej, a mislta vidve še dans pojest? K js bi rad šu dam.«

»Ja ja, sj sva že« je rekla Katja. Hitro sva odnesli pladnje in šli v garderobo. Pogledala sem na uro, ki je visela nad pultom dežurnega učenca. »O, fak! Ura je že petnajs do dveh«

»Kaj?!« se je začudila tudi Katja.

»Js mam bus čez pet minut! Ajde Nat se vidve! Čav!«

»Čav!« sem ji odvrnila in že je ni bilo več. Ko sem zaprla omarico, sem se spomnila, da me čaka še dolga pot domov in to brez družbe.

»Bi lahko bilo še slabše?« sem naglas rekla.

»Lahko bi bilo, sicer ne vem o kateri stvari govoriš, ampak je vedno lahko še slabše.« Obrnila sem se. Tam je stal v vsej svoji veličini, ki je je premogel največji 'car' šole, gospod Jan osebno.

»Ja, ka je pa tebe nanese v mojo bližino?« sem mu zdolgočasno rekla.

»Ja tko za informacijo mam zavravn tebe svojo omarco pa namen mam jt dam in ja če nimaš nč proti loh greva skp, k sma u isti smeri.« Pamet tegale osebka pred mano me preseneča. Samo malo! Od kdaj pa on ve kje jaz živim in od kod njemu, da bi jaz šla skupaj z njim domov. Trenutno nimam boljše družbe tako, da bolje kot nič.

»Ja no, po pa pejva skp dam,« sem rekla in sva šla. Zunaj je bilo vse pusto. Nikjer nobenega. V mislih se mi je naslikal prizor iz 'Osmega potnika 2', ki me je Rebeka prepričala ga gledat in od katerega imam še zmeraj občasno more. Tiho sva nekaj časa hodila. Šla sva čez most, kjer so se race razbežale na vse strani. Šele po kakšnih desetih minutah, ko sva se že vzpenjala na hrib, katerega sva morala prečkati, da sva prišla na drugo stran našega kraja. Saj bi lahko šla okoli samo tako bi bila pot vsaj deset minut daljša. Končno je Jan spregovoril: »Si pa bol tihe sorte.« Ha ha, se vidi, da me ne pozna, ker kot moji prijatelji pravijo, se me prej sliši kot vidi.

»Niti ne,« sem mu odvrnila »Samo ne vem, kaj reči k ne vem nč ka te zanima pa to...« Nasmehnil se je.

»Ja, js pa vem skor use o tep ,k a veš un moj frend Aleš skos govori o tep.« Joj kar onesvestila se bom! Not! Čakaj malo kdo je že Aleš? Aja saj res tisti rdečelasec, ki sledi Janu kot kuža. Ubistvu je to vse, kar vem o njem, je to kakšne barve lase ima in da je suh kot zobotrebec in skoraj vedno je oblečen v kavbojke in majico s kratkimi rokavi. Pri njegovem stilu oblačenja me ničesar ne moti, razen tega, da ima vseskozi isto majico in iste kavbojke na sebi.

»Ok. Če z mano hodš domou sam zarad tega, lahk sama nadaljujem pot.«

»Ne ne. Sam pač omenu sm k si bla skos tih.« Če je za tem'samo omenu', je moja mama Božiček. Da ne bi prišel ven spet s kakšno temo, ki mi ne bi bila všeč sem jaz spregovorila:

»In ka kej poslušáš?« Ok, vem, da je brezvezno vprašanje, ampak to ni film in tudi jaz ne igralka, da bi imela kakšno boljšo idejo, ki so mi jo že vnaprej napisali, za izreči.

»Ja, do zdj sm poslušu Nirvano pa Ganse, ubistvu jih tud še zdj, sam zdj sm najdu eno nov bend k mi je kr zakon sam nism še nubenmu puvedu zanj, k bi mislm da se mi je sfuzlal« No, zdaj sem pa postala še dobra vila, ki ji lahko zaupaš, kar prijateljem ne moreš.

»In ker je ta bend?« sem ga vprašala.

»Ja, ej ne vem, če bi ti puvedu k je čist v nasprotju z mojim dosedanjim stilom.« Samo, da ne bo rekel, da je postal ful fan kakšnega godalnega kvarteta, ker bi to pomenilo, da se mu je resno poslabšal.

»Dobr nom silla vate sam useen me zanima, ker bend je to.«

Videlo se mu je da je v resni zadregi. Mečkal si je rob majice in si nekaj potihlo govoril. Nisem ga slišala pa nisem med 'ta gluhimi'.

»Ja, no men so postal ful zakon US5« US5 so mu postal všeč! Pa temu se ni poslabšal kvečemu izredno poboljšalo!

»Men so tut oni ful zakon, the best, mega, špica.. Ubistvu sm njihova fanica.« Odleglo mu je, ko je videl moje navdušenje.

»Nism si mislil, da jih poslušáš. No, ej a maš kšn njihov CD?«

»Itak, da mam! 'In control reoladed' pa 'Here we go new edition'.«

»O, zakon a mi jih boš presnela? Sj ti bom prnesu dva CD-ja«

»Bom, bom!« sem mu vsa vesela odgovorila. Ne morem verjeti, še en, ki je fan od US5! Moji starši pa govorijo, da niso za nikamor! To moram povedati Rip in Barbi! Komaj

čakam, da pridem domov in do telefona, iz katerega bom lahko poklicala, ker na mojem mobitelu imam le še 12 centov. Zavzeto sva se začela pogovarjati o US5. Tako sploh nisva opazila, da sva pred Mercatorjem.

»No, ej js sm tamle doma tko da boš mogla sama naprej.« Pokazal je na veliko rumeno hišo z ogromnim vrtom, na katerem je bil tudi umetni ribnik. Začudila sem se, ker če si pogledal njega v svojih razcapanih oblekah si se moral prvo vprašati, ali ima sploh doma ali je brezdomec. Ko je opazil moj pogled na njihovo hišo, je pripomnil:»Moj fotr je direktor enga podjetja in ma dost keša.« Samo prikimala sem.

»Sam prosu bi te, če ne govoriš okol, da sm fan od US5, k se mi bodo smejal.«

Razumljivo. Vse za ponos in ugled.

»Ne bom, no ubistvu bom kej omenla Rip pa Barbi, če te ne mot?«

»Ja dobr, no sam do nouta onedve kej okol govorle.«

»Ne bota,« sem mu zagotovila.

»Ja no, po pa grem. Aja bi loh šla še kdaj ob petkih skp dam?«

»Itak, no ajde čav!«

»Ajd,« je odvrnil in ošel proti hiši. Gledala sem ga, kako je odprl ograjo in stopil na dvorišče. Naprej ga nisem mogla več videti, ker mi je pogled zastirala živa meja. Mogoče pa tale Jan sploh ni tako budalo, kot se dela, sem pomislila. Čisto drugačen je, ko si sam z njim kot pa takrat, ko je v družbi prijateljev. Če so to sploh pravi prijatelji. Že večkrat sem videla, kako so se pustili na cedilu in se zafrkavali iz tistega, ki je bil pred minuto njihov najboljši prijatelj. Zgleda, da si tudi zaupati niso mogli med sabo. Jaz ne bi mogla zdržati s takimi 'prijatelji'. Obrnila sem se in stopila v Mercator, da bi si kupila svojo najljubšo revijo Bravo. V njej so vedno kaj pisali o US5 in tudi tokrat me niso pustili na cedilu. Pisali so o Chrisovem odhodu iz skupine. O tem so v nemškem Bravotu pisali že pred tedni! Jah no, vsaj članek si bom lahko nalepila na steno, če je še kaj prostora.

Končno sem prišla domov in takoj poklicala Rebeko.

»Hey Rip!« sem jo pozdravila.

»Hey Nat! Me je že skrbel, v kako zasedo si padla k ponavad pokličeš ob dveh, zdj je pa ura že dese čez!« Joj, je natančna! »U nobeno zasedo nism padla razn če s tem misliš Jana, s kerim sm šla dans domou.«

»Kaj! A z Janom si šla domou! Ja, ka bo pa Matej reku?« Zasmeljali sva se, nato pa sem ji obnovila vso najino pot domov.

»On je fan od US5?!«

»Jp! The best, a ne!«

»Mhm! Tega si pa res nebi mislna. No ja končn ga je pamet srečala!«

»Ja sam sam tega ne smeš nubenmu povedat k ga je sram pa mislm, da se bojo njegovi frendi začel zabavati iz njega.«

»Ok, ne bom. Ej, a veš, da sm razmišljajla, ali bi šle jutru u šoping, da nakupve mal za tist nepozabn tedn.«

»Pa ti si the best, dobra ideja,« sem ji vsa vesela odgovorila med pripravljanjem radia

»Ja, a sm js mela že kdaj slabe?«

»Ja! In ne govor več tega ker hočm tist pozabt!«

»Ok, ok.«

Zgodilo se je poleti, ko sva bili skupaj na počitnicah nekje v Triglavskem narodnem parku ali pa na obrobju, ah ne vem, več vem samo, da smo bili skoraj pod Triglavom. Tam je bila mislim, je še zmeraj neka vasica, ne spominjam se imena, vem samo ,da je bla tam tudi peterica fantov leto ali dve starejših od naju. Spoprijateljili smo se in pokazali so nama jezerce ali bolje rečeno mlako, v kateri so se kopali, ko je bilo vroče in je sonce pripekalo. Prišel je dan, ko smo se dobesedno kuhali tudi v senci in so naju povabili na kopanje v to mlako. Oblekli sva se v kopalke čez pa sva dali kratke hlače in

majico s kratki rokavi. Ko smo prišli do mlake, so fantje takoj poskakali noter, midve pa sva šli najprej, da se prepričava, da ni preveč mrzla voda. To sva naredili kar v majici in hlačah. Ko sva prišli na pomol, pa so naju začeli špricati. Hitro sva stekli nazaj na 'obalo', toda prišli so za nama in naju prijeli in odnesli na pomol ter naju vrgi v vodo. Rebeka je priletela v del mlake, kjer ji je bla voda le do pasu in se ni toliko zmočila. Mene pa so vrgli med alge, kjer je bila voda globoka, torej meni čez glavo. Smejali so se nama, saj sva kričali in jih obmetavali z vsemi kletvicami, ki so nama prišle na pamet. Za piko na i, pa so skočili v vodo in naju začeli tunkati. Tik preden bi se utopili, pa so nama dovolili iti ven se posušit. Tega se res nisem hotela več spomijati, čeprav je bilo na koncu še zabavno.

Najin pogovor se je končal, ko je prišla domov moja mama. Začela sem ji govoriti o izletu v Köln in kot sem vedela ni bila zato. Jah nič, bom morala pa pobegniti. Pravzaprav se je najin pogovor končal s štirinajstdnevno prepovedjo računalnika in potem ko sem ji povedala še za trojko, s še enotedenskim hišnim priporom. Ali bi bilo lahko še slabše? Ja, bi lahko bilo, če bi mi prepovedala poslušanje radia.

Približeval se je 12.12. dan, ko naj bi šli US5 fani v Köln. Z Rebeko sva bili vse na trnih, Barbi pa se je nagibala k temu, da naju bo šla zašpecat staršem. K sreči se to ni zgodilo.

In ko sva že mislili, da čas ne more minevati počasneje, je napočil težko pričakovani 12.12.

Mama je že pozabila na kakršnikoli izlet v Köln, zato nisem imela pretežkega dela. Ko sem zvečer pakirala, sem ji rekla, da grem čez vikend prespat k Rebeki, kar ni nikakor čudno, saj je Rebekina hiša moj drugi dom in stalno spiva ena pri drugi. Z Rebeko in Matejem smo bili zmenjeni ob pol enajstih na avtobusni postaji, s katere nas bo avtobus peljal na letališče. Ko sem prišla na postajo, je tam že čakal Matej, Rebeka pa je prisopihala takoj za mano. Opremljeni vsak s svojim kovčkom, polno denarnico in z nahrbtnikom oziroma večjo vrečo - torbico (jaz), smo vstopili na avtobus, kjer nas je voznik najprej začudeno pogledal, nato pa prodal karte in po številnih vmesnih postajah pripeljal na letališče. Nismo dolgo iskali prostora, kjer so se zbirali US5 fani. Že na daleč si opazil razne plakate z napisi: I LOVE YOU CHRIS, CHRIS COME BACK!, WE MISS YOU CHRIS! Pridružili smo se torej tej skupini fantov in predvsem deklet. Kmalu smo se začeli pogovarjati in izvedeli, da jih je večina pobegnila od doma in da so imeli veliko več težav to jutro kot mi. Kar oddahnili smo si. Nato pa je prišel visok, mišičast možakar. Oblečen je bil v belo majico in svetlo rjave hlače s številnimi žepi. Po glavi je bil pobrit in nosil je črna sončna očala »Kot mafijc al pa vojak zgleda,« mi je prišepnila Rebeki. Nisem ji uspela odgovoriti, kajti že nas je nagovoril po mikrofону »Pozdravljeni US5 fani in fanice! Moje ime je Tom in sem vaš vodja na tem izletu, če temu lahko tako rečem. Letalo, ki vas čaka, je prirejeno, kako, boste kmalu izvedeli. Vso svojo prtljago lahko imate pri sebi. Zdaj pa vas prosim, da se kar napotite proti njemu po tem hodniku. Začeli smo se drenjati, kajti vsi smo hoteli kar najhitreje priti do letala. Matej se je izgubil v množici, Rebeka pa je na srečo še zmeraj stala ob meni. Odločili sva se, da bova počakali, saj je prostora za vse. Pristali sva na koncu dolge vrste. Videla sem tam nekje daleč spredaj vsaj še pet možakarjev zelo podobnih Tomu. Nepretrgoma so gledali v nas fane in šteli. Ob pogledu nanje te je postalo strah in skoraj sem si že premislila in hotela reči Rebeki kaj, če bi rajši šle domov, toda spomila sem se Mateja, ki je verjetno že na letalu in da ga ne moreva pustiti kar samega. Kar hitro sva se znašli pred temi čudnimi možakarji. Pridružil se jim je še Tom. Ko sem šla mimo njih, sem imela občutek, kot da sem na rentgenu. Ker je Tom stal zadnji v vrsti teh čudnih mož in

najbolj gospodovalno gledal okoli, sem imela resno občutek, da je nekaj narobe in da je Tom kot nekakšen mafijski vodja. Ko sem šla nazadnje še mimo njega, sem si oddahnila in ko sem pogledala, Rebeko sem imela občutek, da razmišlja enako kot jaz. Tedaj me je nekdo od zadaj potegnil za roko. Obrnila sem se. Bil je Tom. Vprašujoče in celo malo prestrašeno sem ga pogledala. Nasmehnil se je in rekel: »Lepe oči!« Nato me je izpustil in hitro sem stekla za Rebeko, ki je skoraj tekla proti letalu. Lepe oči? Zakaj pa to? Res je, da mi je že veliko ljudi reklo tako samo, da ti to reče nekdo tako okrutnega videza! Ni mi šlo iz glave. Ali je to dobro ali slabo? »Nat! Pridi hitro pogledat! To je noro! Pa kje si lena rit?! Hitro pridi sem!« Rebeka me je vsa presenečena in vesela klicala. Hitro sem vstopila v letalo. Ko sem videla prizor pred sabo, mi je skoraj vzelo sapo. V trenutku sem pozabila na Toma. Letalo je bilo razdeljeno na dva dela. Prvi manjši je bil za prtljago, drugi večji pa je bil ves polepljen z US5 posterji, s slikami ... Na stropu so bili ogromni zvočniki, ki so bili naviti do konca in iz njih se je slišal glas Jaya: »Every day we rocked a different nation, we did the best...« Na drugem koncu sem opazila nekaj računalnikov z internetno povezavo. Tudi na teh zaslonih so se smejali Jay, Vince, Richie, Izzy, Chris in celo Mikel je bil na eni sliki, čeprav je zapustil skupino že pred letom. Na moji levi so bile tri televizije in na le-teh vsi štirje DVD-ji od US5. »Noro!« samo to mi je uspelo izreči. Vendar to še ni bilo vse. Tam je stal neki fant leto ali dve starejši od mene. Skliceval je vse, ki se hočejo naučiti US5 koreografije. Ponujal je tudi DVD-je, na katerih je sam posnet med učenjem. Hitro moram odložiti prtljago, da se bom lahko pridružila gruči deklet, ki se je že veselo smejalo pred črnolasim fantom. Odšla sem torej v manjšo sobo kjer je bila vsa naša prtljaga. Ravno, ko sem hotela steči v najbolj cool sobo na svetu sem zaslišala glasove. Najprej jih nisem razumela, ker so govorili v nemščini.

»Koliko jih je?«

»103«

»In koliko je fantov?«

»37«

»Dobro.«

Govorili so po tiho. Pogledala sem, od kod prihajajo glasovi in ugotovila, da se pogovarjata Tom in še nek moški, ki je stal in nas tako zavzeto gledal, ko smo šli mimo njega na letalo. Zdaj sem izvedela, zakaj. Štel nas je. Toda zakaj? Če bi nas šteli kar tako za informacijo, da bi izvedeli koliko fanov peljejo, ne bi o tem govorili tako potihno in tudi ne bi šteli posebej fantov in punc. Počepnila sem za svoj kovček in opazovala moška skozi šranjo med ostalimi kovčki.

»In koliko je uporabnih?« to je vprašal Tom. »Na žalost le 43, vse ostale so ali predebele ali pa tako grde, da jih ne bi še hudič pogledal.«

»Škoda. Obetal sem si več. Si opazil tisto z zelenomodrimi očmi?«

»Ja,« ravno takrat pa je privihrala Rebeka. Drugače bi bila zelo vesela, da bi prišla, ampak kako je lahko prišla ravno zdaj, ko bi lahko izvedela kaj zanimivega. Ko je zagledala Toma in tistega drugega, kako se tiho pogovarjata, se je s sunkoma ustavila. Nisem vedela, da se lahko človek pri taki hitrosti tako hitro ustavi. Oblečena je bila v rumeno majico s Chrisom na sredini. Lahko bi si mislila, da si bo ob prvi priložnosti oblekla to majico, kajti mama jo je morala prav siliti, da je oblekla kakšno drugo. Najprej se je malo zmedla, saj ni pričakovala, Toma v tej sobi s tako resnim in z mrkim pogledom. Ko se je spomnila, da že prav grdo bulji vanj in on vanjo, se je spomnila, zakaj je prišla: »Ste mogoče videli Natašo? To je tista punca v modrih kavbojkah in oranžni majici? Iščem jo že vsaj deset minut.«

»Tukaj je ni,« ji je odgovoril Tom z glasom, pri katerem bi se polulal še sam Aleksander Veliki. »Aha. No, nasvidenje!« je Rebeka izrekla s strahom v glasu in jo pobrisala tako

hitro, da bi prehitela še Matica Osovnikarja v teku na sto metrov. Pogledala sem proti mestu, kjer sta stala Tom in njegov sodelavec, a ju ni bilo več. Tudi onadva bi očitno lahko prehitela Matica. Počakala sem še nekaj minut, nato pa odšla v sobo mojih sanj. Tam so bili fani po skupinah. Nekateri so gledali DVD-je, brskali po računalnikih, plesali peli ... Rabila sem kar nekaj časa, da sem izsledila Rip. Ko sem prišla do nje, sem ji šepnila v uho: »Rip nekaj ti moram nujno povedati.« Ravno je občudovala nekega fanta, ki je plesal breakdance. Sploh me ni pogledala in že rekla, da nima časa. »Rip nujno je!« sem se ji zdaj zadržala v uho. Končno me je pogledala. »Nat, a ti si!« »Ja, kdo pa drug« sem ji skoraj nesramno odgovorila. »Kje si pa bila? Z Moniko tole punco tukaj sva te iskali cele pol ure! Mateja je skoraj kap od skrbi!« »Ravno to ti hočem povedati! Kje sem bila in kaj sem slišala.« »Ja no po pa tko povej« in že sva stekli na stranišče, ki je bil edini miren prostor na tem letalu. Povedala sem ji vse, kar sem slišala. (Hvala bogu, da me je mama silila k nemščini.) Rebeka je zazijala in čez nekaj sekund rekla: »Ah, saj je useeno! Važno, da se mamu fajn! Sigurn ni nč takega resnga!« »Ej Rip! Je resn več kot pol punc ni uporabnih, sicer ne vem zakaj, ampak neki je narobe!« sem ji ugovarjala. Nato mi je naštel tisoč in en razlog, zakaj naj me ne skrbi in na koncu sem ji verjela, da ni nič resnega in odšli sva se naprej zabavat. Rebeka mi je predstavila Moniko oranžnolaso punco najinih let. Prihajala je iz Maribora in povedala nama je vso zapleteno pot do letala. Sočustvovali sva z njo, toda ne za dolgo, kajti prišel je črnolasi fant, ki je učil koreografije in nas povabil, da tudi nas nauči. Noro smo se zabavali. Kar naenkrat pa je vse utihnilo po zvočniku pa se je razlegel Tomov glas: »Odločili smo se, da preden gremo v Köln se ustavimo še v Hamburgu na koncertu od US5, vstopnice so že kupljene. Zrihtal pa sem vam tudi, da se boste lahko v živo pogovarjali s člani banda v backstage. Upam, da se boste odlično zabavali! Zdaj pa vas prosim, da se usedete na sedeža, kajti pristali bomo.« Zajel nas je valj navdušenja. Vsi smo navdušeno vzklikali in se posedli na sedeže. Usedla sem se zraven Mateja, ki me je šele zdaj prvič videl na letalu. »Kje si pa bila?« me je vprašal. »Malo tu in malo tam. A ni noro?« »Ja, je toda veš kako me je skrbelo. Rip sem videl ene parkrat, tebe pa nč, veš kako me je skrbelo?« zavila sem z očmi »Ja kaj mi bi pa lahko bilo? Me bi kdo ugrabil?« Užaljeno me je pogledal in že sem začutila, da smo pristali. Sledilo je drenjanje proti izhodu. Ker sem imela fotoaparater in zvezek za avtogramer še v kovčku, sem se skozi gnečo komaj prerinila do sobe s prtljago. Ko sem vstopila, me je zajela tišina. Kar stisnilo me je pri srcu, ko sem stala tam v prazni sobi (če izzvzameš prtljago). Spomnila sem se zadnjega dogodka v tej sobi in kar se je dalo hitro začela iskati moj kovček. Ko sem končno našla fotoaparater in zvezek za avtogramer, sem opazila, da imam na sebi umazano majico. Hitro sem si oblekla črne hlače, zeleno dolgo majico s kapuco, črne škornje, ki so mi segali do kolen in si naredila visok čop. Vzela sem še črno večjo torbico, noter stlačila stvari, ki so se mi zdele v tistem trenutku najbolj nujne (torej barvico za oči, labello z bleščicami, fotoaparater, zvezek za avtogramer, kulije, alkoholni flomaster in mobitel). Zaslišala sem korake. Ustrašila sem se. Hitro sem pograbila še bundo in zdrvela proti izhodu. Toda tam sem se zaletela v Toma. »Kaj pa še delaš na letalu?« me je sumljivo vprašal. »Preobleči sem se morala, ker sem imela umazano majico.« sem zdrdrala v strahu »Hitro teci do avtobusa samo še tebe čakamo« pokimala sem in ga vsa srečna zapustila. Avtobus je bil že skoraj poln, zato sem rabila kar nekaj časa, da sem našla prost sedež. Usedla sem se zraven črnolasker v jeansu. »Saj ne šparaš za koga drugega plac?« sem jo vprašala. »Ne. In kako ti je ime? Pa s kot si?« »Nataša sem, ampak lahko me kličeš Nat. Pa iz okolice Ljubljane. Ti?« »Špela. Komaj čakam, da pridemo! Ti?«

»Ja js tut! A si že dubla njihov ta nov CD Aroun the world?« sem ji vsa vesela odvrnila, toda ko sem jo to vprašala ji je nasmeh izginil iz obraza: »Ne nobenega nimam. Starši mi nočjo kupt nobenga CD-ja js pa nimam dnarja, da bi si loh sama« to je izrekla tako žalostno, da se mi je takooo zasmilila. »Sj ti loh js kšnga presnamem, sam dj mi tvoj naslov, pa ti pošlem.« nasmeh se ji je v trenutku vrnil na obraz »Boš res?«

»Seveda na napiš mi na mobitel« le malo je manjkalo, da se nisem začela na ves glas smejati. Tale Špela me je spominjala na otroka, kateremu obljudiš prvo igračko. Ravno, ko sva začeli temo o Richieju smo prispeli. Sploh ne vem, kako sem se znašla v dvorani. Vse je šlo zelo hitro, malo prerivanja in že sem bila v prvi vrsti ob moji najboljši prijateljici Rebeki. Ni nam bilo treba dolgo čakati US5 so kmalu prišli na oder in začel se je mega koncert. Začeli so s pesmijo 'Rhithm of life' in takoj ogreli celo dvorano. Nekje na sredi koncerta pa je Richie rekel: »Kot veste na vsakem koncertu povabimo eno punco in ji zapojemo eno pesem! Tudi tokrat se bo to zgodilo! Izzy ti izberi srečno dekle!« završalo je med publiko. Vse punce smo hotele iti na oder. Izzy si nas je 'ogledoval' nato pa je rekel: »Joj, ne vem, katero naj izberem, če so pa vse tok lepe!« ja itak sem si mislila tista bajsa za mano, ki švica ko konj, že ni lepa. Končno se je ustavil pred mano in Rebeko. »Hmm ...« se je zamislil in gledal izmenično mene in Rip. »Daj no, Izzy! A ti pomagam?« je postajal nestrpen Vince. »Ne ne, sej bom. Samo med tema dvema dekletoma se moram še odločiti!« pokazal je na naju z Rip. Bili sva neučakani. Najraje bi obedve skočili na oder. Jay je prišel k Izzyu, da bi mu pomagal pri odločitvi. Ker se nista mogla odločiti, sta začela peti izštevanko. Na koncu pa sta pokazala na Rebeko. Bila sem polna ljubosumja, a hkrati sem bila srečna zanjo. Povlekli so jo na oder, posadili na stol in se začeli pogovarjati z njo. Najprej so ji začeli govoriti v nemščini, toda hitro jim je razložila, da je iz Slovenije in bolje govori v angleščini. Sledilo je kup vprašanj v zvezi s Slovenijo in Rip jih je na koncu vprašala, če bi prišli v Slovenijo. Sledila je tišina. Vsi iz Slovenije smo napeto čakali odgovor. Jay nas je nagovoril: »Vsi, ki ste iz Slovenije zakričite US5! Tri štiri!«

»US5!!!« iz vseh stopedesetih grl (no kolikor nas je pač bilo) se je zaslišal glasen krik. Ko so ugotovili, da nas ni malo, so šli v krog in ko so po minuti ali dveh se spet postavili na konec odra, je Vince rekel: »Poskušali bomo prepričati našega menedžerja, da pridemo tudi v Slovenijo!« Vsi smo zakričali od navdušenja! Ko se je kričanje poleglo, je nadaljeval: »Sedaj pa bomo Rebeki zapeli našo pesem in albuma 'In control' 'As good as it gets'!« To je njena najljubša pesem! Tako vesela sem bila zanjo! Medtem ko so ji peli, sem jo fotografirala najmanj stokrat! Kmalu se mi je spet pridružila v prvi vrsti in skupaj sva odkričale vse pesmi do konca koncerta. Čeprav se dvorana kar ni hotela sprazniti kajti nihče ni hotel domov smo na koncu ostali samo še mi iz Slovenije. Čakal nas je backstage! Nestrpni smo čakali Toma, da nas odpelje k našim idolom. Kar naenkrat me je nekdo objel okoli ramen. Bil je Matej. Lahko bi si mislila. »Kk ti je blo? Men je blo ful the best!«

»Aha! Res je blo the best! Kr mal zavidam Rip k je šla na oder!«

»Js sm pa prou srečn da je šla ona!« je z nasmehom rekel »Kaj?! A mi ne prvoščš sreče?!« sem se takoj ujezila. »Itak, da ti sam ne bi mogu gledat, kako ti drugi fantje pojejo ljubezensko pesem.« Začela sem se smejati in on prav tako. Med tem časom je bila Rebeka v središču pozornosti. Vse punce so jo spraševale, kako je blo na odru z US5. Ponos ji je kar zrasel in navdušeno je govorila, kako je bilo the best. Toda kar naenkrat so se luči ugasnile. Slišali smo korake na odru. Ko so se luči prižgale, smo videli štiri postave, kako so skočile z odra. Rabili smo nekaj časa, da smo se navadili na ponovno svetlobo in tam so stali Jay v kavbojkah, modri majici adidas in v belih čevljih, Vince prav tako v kavbojkah (vbistvu so bili vsi v kavbojkah razen Izzya) v beli majici, čez pa je imel oblečeno črno jopico (za majico sem vedela, kakšne barve je zato,

ker ni imel do konca zaprte jopice) Richiea si nisem imela priložnosti dodobra ogledati, ker so ga takoj zasule punce s fotoaparati, videla pa sem Izzya v zelenih hlačah z ogromno žepi in oranžnem puloverju. Malo je manjkalo pa bi omedlela. K sreči me je zbudil krik vseh 102-ih deklet. Komaj sem se prerinila do Izzya. »Hey Izzy!« sem ga pozdravila. Jay je ravno začel peti in vsa dekleta so se zgrnila k njemu, zato sem bila pri Izzyu sama. »Hi, girl! Sorry because I didn't choose you!« Kaj prepoznal me je?! (v nadaljevanju bom pisala v slovenščini, čeprav se s fanti iz US5 pogovarjamo v angleščini) »Kako pa veš, da sem bila tista druga jaz?« sem ga radovedno vprašala. »Tehle oči pa ne moreš zgrešiti kar tako!« Zardela sem. (Bog blagoslovi slabe luči!) Pa kaj za vruga je na mojih očeh? Sama sem videla že veliko ljudi s podobnim očmi. (Aja, če še nisem povedala, imam zelenomodre oči. Nič kaj posebnega.) Videl je mojo zadrego, me objel in rekel: »No, po kaj si prišla k meni?«

»Em ... po avtogram in sliko.« sem nerazločno rekla. »No, potem se pa hitro slikajva, preden spet pridejo kričačice nazaj,« zasmel se je in jaz prav tako, nato pa sva se skupaj slikala in v zvezek mi je napisal verz iz njegove najljubše njihove pesmi 'Baby be mine' in se seveda podpisal. Vsa zadovoljna sem se poslovila in šla do Vinca. Tudi on ni imel 'gužve', ker se je Jayu pri petju pridružil še Richie, saj je bil najbolj popularen iz skupine in zato je bilo okoli njega največ deklet. Ko sem gledala, kako Jay in Richie pojeta, sem se ponesreči zaletela v Vinca. Najprej sem se mu opravičila v slovenščini, ko pa sem videla, kdo leži na tleh, sem se začela na vse mogoče načine opravičevati v angleščini in mu pomagala vstati. Nekaj deklet se mi je pri tem škodoželjno smejala, saj so mislile, da mi bo Vince rekel kaj grdega (ali kaj podobnega), ko pa so videle, da se mi smeji in da se je začel z mano povsem sproščeno pogovarjati, kot da se pred minuto ni nič zgodilo, so pozelenele od zavisti. Že so stekle proti njemu, da bi ga 'okupirale' me je potegnil za roko in stekel proti stražarju (ali kdor koli je že tam skrbel za varnost fantov). Za 'stražarjem' so bila vrata in stekla sva notri. Bila je 'make up room'. »Sj ne zameriš?« me je vprašal. Najprej sem pomislila na pogled Mateja, ko je Vince stekel z mano v sobo. »Ne!« sem rekla »Ampak mislim, da ti zameri moj fant,« sem se mu nasmehnila. »Saj se mu bom opravičil,« spet sem se nasmehnila »Izzy mi je povedal, da imaš prelepe oči in sem si jih hotel ogledati pri boljši svetlobi, kot je v dvorani« Morala sem se zadržati, da nisem zavila z očmi, zato sem samo malo zagodrnjala. »Malo mi gre že na živce, ker vsi gledajo moje oči.«

»Aj no po pa oprost, ampak vseeno bi si jih rad ogledal, ko že ravno imam priložnost.« »Ja, no prav. Ampak v zameno mi moraš pa ti dati avtogram in enkrat se z mano slikati.« Nato je vsaj minuto gledal v moje oči (vsaj meni se je zdelo tako dolgo), da sem na koncu rekla: »Dobro jutro! Sej zdaj pa lahko nehaš gledat,« hitro se je umaknil in se zasmel. »No, torej ena slika pa avtogram pa še jaz bom pol tebe nekaj prosil.«

»Ok, kaj pa?« Spet se je zasmel: »No, no ne bodi tako radovedna.« Zdaj sem se tudi jaz zasmejala in mu dala zvezek z avtogrami, kamor je napisal lepo misel o mojih očeh in se podpisal. Nato sva se še slikala. Posnela sva več kot eno fotografijo, če se je slučajno katera ponesrečila. Vsa vesela sem se mu zahvalila »Hvala. In kaj si ti hotel?«

»A te lahko slikam? Enkrat celo enkrat pa samo tvoje oči« Seveda sem mu rekla, da me lahko. Potem pa je sledilo veliko presenečenje. Prosil me je, naj mu dam še enkrat moj zvezek in nekaj napisal noter in rekel: »Obljubi mi, da tega ne boš nikomur pokazala ali povedala!« Pogledala sem, kaj je napisal in skoraj bi me kap! Napisal je njegov messenger in telefonsko številko. Začudeno sem ga pogledala in rekla: »Seveda ne bom. Pa hvala!« Odšla sem ven iz sobe in ugotovila, da vsi strmijo v ta vrata. Sklonila sem glavo in šla proti Rebeke in Mateju. Kmalu je za mano prišel tudi Vince. Matej me je malo jezno pogledal: »Kaj sta pa delala notri?«

»Nič.« sem mu odvrnila »Samo dal mi je avtogram, pa slikala sma se skupi pa dobesedno buljil je v moje oči.« Matej me je še zmeraj ocenjujoče gledal, nato pa dejal: »Mislim, da ti bom moral izpraskati oči.« Začel se je na ves glas krohotati, zato sem vedela, da je bila le šala. Tudi jaz in Rebeka sva se začeli smejati. Ostali so nas še nekaj časa gledali, nato pa se spet posvetili slikanju in deljenju avtogramov. Tisti večer sem dobila še avtogram od Jaya in Richieja. Z Jayem sva na hitro opravila, ko pa sem prišla do Richieja, pa me je ta začel zasliševati, kaj sva počela toliko časa z Vincem v sobi. Seveda mi ja dal po dolgem pojasnjevanju tudi avtogram.

Ko smo bili ponovno na avtobusu, smo si veselo izmenjavali izkušnje ob srečanju z US5. Odšli smo še na večerjo v neko restavracijo. Čeprav sem bila grozno lačna, nisem imela časa, da bi se najedla, kajti preveč je bilo snovi za pogovor. Vseskozi sem morala tudi razlagati, kaj se je dogajalo v tisti sobi, in na koncu so bili nekateri vidno razočarani, ker se ni zgodilo nič posebnega. (seveda sem jim zamolčala tisto o telefonski številki in messengerju)

Do letala smo prišli ob enih zjutraj. Ko smo vstopili vanj, so nas čakale postelje. Le kako so jih tako hitro namestili? Nisem se dolgo spraševala, kajti takoj, ko sem se dotaknila postelje, sem že spala. Vožnja do Kölna mi je zelo hitro minila. Zbudila sem se med pristajanjem. Zaspano sem se dvignila, ko sem začutila trd prijem na svoji nadlahti. Nekdo me je grobo potegnil in me odvedel iz letala. Videla sem, da se ostalim dogaja isto. Slišalo se je grozljivo kričanje. S pogledom sem iskala Rebeko in Mateja. Obadva sem zagledala nasproti mene. Stekla sem k njima, toda spet me je nekdo zagrabil in me odvedel na moje prejšnje mesto. Tudi sama sem začela kričati in se na vsak način hotela prebiti do Mateja in Rebeke. Kar dva moška sta me morala prijeti, da mi ni uspelo priti do mojih prijateljev. Zaslišala sem povelje v neznanem jeziku in vsi možje so vzeli v roke puške in jih namerili v nas. Sledil je trenutek tišine, nato pa spet grozljivo kričanje. Tako punce kot fantje so histerično jokali in se drli na ves glas. V vsemu besu sem se edina pognala iz svojega mesta proti Mateju in Rebeki. Ni mi bilo mar, kaj se bo zgodilo z mano, hotela sem samo priti do mojih prijateljev. Takoj, ko so opazili, da sem stekla proti sosednji gruči so možje v črnem začeli streljati. Po čudežu sem prišla na drugo stran brez praske. Stisnili smo se v skupinski objem in se začeli miriti med sabo. Spoznali smo, da je imela Barbara prav, da je vse le prevara. Kako smo bili lahko tako neumni, da smo verjeli, da gremo v Köln zastojnij. Počutila sem se kot triletni otrok, s katerim so se nemarno pošalili. Toda to ni bila šala. To je bila resnica. Kruta resnica. Kaj bo rekla mama, ko bo izvedela, kako kruto je končala njena hči? Sigurno si ne bo odpustila za vse življenje, da sem ji kar tako pobegnila. Streljanje se je poleglo. Čeprav jaz nisem bila ustreljena sem videla poleg sebe ležati mrtvo punco. Zadelo so jo v glavo. Nekdo jo je brnil in obrnila se je proti meni. Bila je Špela. Začela sem glasno žalovati za njo. Saj ni bila slaba punca. Kmalu pa se je prikazal Tom. Če bi lahko ubijali s pogledi, bi bil v trenutku mrtev. Toda na žalost nismo mogli. Nasmehnil se je. Kako se lahko smeji?! Prasec! V sekundi sem pa preklela na vse možne načine. Sploh se nisem zavedala, kaj govorim in od kod poznam toliko kletvic. Ob našem kričanju se je samo še bolj nasmejal in skozi megafon rekel: »No, tukaj se naš izlet konča. Lepo je bilo z vami, toda nekaj vas bo moralo umreti. Peace on world! Zdaj!« Začelo se je morilsko streljanje. Začeli smo bežati na vse strani, toda kmalu nam je postalo jasno, da smo v pasti. Obkrožale so nas gole stene. Z Rebeko sva se držali za roke. Ko sva prišli do ene izmed sten, ki ni bila osvetljena sva začeli tipati za izhodom. Srce nama je divje razbijalo, za spremljavo pa sva imeli histerično kričanje najinih sotrpinov. Rebeka je našla luknjo in se že splazila skoznjo za njo sem se poskušala preriniti tudi jaz toda v tisten trenutek me je po levi rami oplazil krogla. Nekdo naju je opazil. Nisem imela časa,

da bi se ozrla. Nagon po preživetju mi je veleval, da se moram čim hitreje splaziti skozi luknjo. Ko sem prišla na drugo stran, sem videla Rebeko, kako mi maha, naj pohitim za njo. Stekla sem, kolikor so mi velevale moči. Našla je še eno luknjo in tudi skozi to sva se splazili. Prišli sva na temno, zapuščeno ulico. V daljavi sva videli luč. Začeli sva teči. Toda, ko sem se ozrla nazaj, sem videla, da nekdo leze skozi isto luknjo. Bil je Tom. Rebeko sem povlekla v eno izmed stranskih ulic. Na levi je bilo rabito izložbeno okno na desni pa dna smetnjaka. Slišali sva glas: »Moje prelepe oči, ničesar ti ne bom naredil! Pridi k meni! Rad bi te rešil!«

Lažnivec. Odprli sva smetnjak in Rebeki sem pomagala zlesti noter. »Upam, da mi bodo zle oči dobro služile, da me ne bo ubil. Ti se skrij notri. Rekla bom, da si tekla naprej. Na tu imaš moj mobi pa pokliči mojo mamo. Nimam nč keša gor njo pa lahk kličem zastonj. I will miss you! Pa velik sreče!« to sem ji rekla in zaprla smetnjak. Slišala sem le še ogorčen: »Ka tep ni jasn?! Nat takoj zlez noter! A si slišala? Noter pejt! A si še sploh tuki Nat!!« utišala sem jo s »ŠŠŠ Rip!« saj sem videla prihajaati Toma. Preden je priteknel do mene, pa sem slišala: »I will miss you too!« Kako jo bom pogrešala, če me odpelje. Res je moja najboljša prijateljica. »Tukaj si!« je bilo prvo, kar sem slišala od Toma. »Kje pa je tista tvoja prijateljica?« Zadržala sem se, da nisem pogledala smetnjaka. »Ne vem. Tekla je naprej,« sem plašno odgovorila. »Lažeš!« je zakričal in me udaril. Zelo močno sem se morala zadržati, da nisem začela jokati. Požrla sem cmok v grlu in ga kljubovalno pogledala: »Res ne vem, kje je.« To sem rekla tako hladno, da me je čudilo, ker ni okolica zaledenela. »Dobro, da sem jo ustrelil v nogo, da ne bo mogla daleč priti.« Kaj?! Ustrelil jo je v nogo. V vsem strahu tega sploh nisem opazila! Jaz pa sem jo stlačila v smetnjak polen bakterij! Kako sem se ustrašila zanjo. Ko bi le lahko to nagnusno gnido po imenu Tom poslala v trgovino po čokolino! »Pridi, zdaj pa te bom odpeljal nazaj v naš bunker!« Nisem se hotela premakniti. Mogel je uporabiti kar nekaj svojih spretnosti, da me je premaknil za centimeter ali dva, pri tem pa klel, da me je bilo kar sram stati poleg njega. Ker sem ga s tem tako razjezil je naperil pištolo vame in z blaznim glasom rekel: »Če ne boš takoj šla z mano te bom ustrelil!« Kakšen 'psihič', kako si upa meriti s pištolo meni v glavo! Ker mi očitno ni preostalo drugega, sem se odločila, da mu sledim do njihovega 'bunkerja'. (Ali je iz vej ali iz kamna? Verjetno nič od tega.) »Pred mano boš hodila.«

»Prav prav, že grem.« Obrnila sem se proti luknji, skozi katero sva prišli na to ulico in začela počasi hoditi. Stopil je za mano in mi puško držal na hrbtu tako, da sem čutila ovalno obliko cevi. Ko sva prišla do luknje, se mi je porodila ideja! Obadva naenkrat ne moreva zlesti skozi luknjo, zato bom lahko pobegnila, medtem ko bo on lezel skozi. Prav ponosna sem, da sem že gledala kak akcijski film in sem se spomnila tako pretkanega pobega. Toda na mojo žalost je Tom poznal ta del mesta ali kjer koli smo že bili in me usmeril v levo. Tam so bila vrata. Odprl jih je in ko sva stopila skozi, sva bila že na drugi strani ograje. No tega, pa nisem načrtovala. Mogoče pa bom imela priložnost pobegniti pri drugi luknji. Tudi tu nisem imela sreče, saj je Tom spet našel vrata v navidezno zelo trdni steni. Ko sva vstopila prostor, načrtovan za pokol in iz katerega sva z Rebeko pobegnili, se mi je skoraj obrnil želodec. Povsod naokoli so ležala trupla, oblita s krvjo. Vseповsod sama trupla! Revčki! Če mi bo uspelo preživeti, bom vsako nedeljo hodila v cerkev in molila za njih. Takšne smrti pa si res niso zaslužili. Na desni sem videla ležati punco oranžnih las. Bila je Monika. Hropla je. Bo preživela? Sklonila sem se k njej: »Monika, Monika! Si še živa? Monika poglej me!« Počasi se je obrnila k meni. Njen obraz je bil bled kot kreda in zamazan s krvjo. Videla sem luknjo v njenem telesu, ki jo je zakrivila ena izmed krogel. »Nataša ... pomagaj ... mi ... pro ... sim« Kako ji naj pomagam, ko pa sem jo komaj gledala. Tale njena luknja je res nagnusna. Sploh je ne morem opisati. »Pro ... sim ... pomagaj« Kako rada bi ji pomagala, pa nisem vedela,

kako. »Rada bi ti pomagala pa ne vem kako. Daj še malo zdrži!« Pogledala sem proti drugi strani smrtne ječe in zagledala, da prižigajo ogenj. Ko so se pojavili prvi plameni, sem videla, da so začeli na ogenj metati trupla. Eno 'truplo' pa še ni bilo popolnoma mrtvo in je začelo grozno kričati. Spoznala sem, da se bo isto zgodilo Moniki. Moram jo ubiti, da ne bo še bolj trpela. Toda kako, če nimam srca za kaj takega. Tišino je paral krik nesrečnice. Nisem je mogla poslušati in sem si zatisnila ušesa. Ozrla sem se proti Tomu. Še vedno je s puško meril vame. Porodila se mi je zamisel. »Tom mi posodiš puško?« sem povsem nedolžno rekla. »Se ti je zmešalo? Tako neumna pa že nisem!« No ja, to je bilo res neumno vprašanje. »A lahko ustreliš nekoga zame?« »Sebe pa že ne bom ustrelil, če na to meriš«

»Ne eno punco.«

»Ja no, pokaži katero.« Obrnila sem se proti Moniki: »Zdajle te bo nekdo ustrelil, da boš umrla hitrejšje smrti kot drugače.« »Nočem ... umreti ... do ... mov ... hočem ... živeti ... hočem«

»Če te ne bo zdajle ta ustrelil, te bodo živo zažgali.« »Aja ... no ... prav ... toda ... če ... pre ... živiš ... povej ... moji ... dru ... žini ... da ... jih ... mam ... rada«

»Bom. Adijo Monika! Lepo se imej v nebesih!« in takrat jo je Tom ustrelil. Oči je imela še vedno odprte in gledale so nekam v nebo. Upam, da ji bo tam, kamor je šla, lepše kot tukaj na Zemlji. Tom me je dvignil in odnesel, ker nisem poslušala njegovega prigovarjanja, naj sama vstanem in grem naprej. Ko sem tako visela iz njega (nesel me je tako kot nosi Božiček vrečo z darili, torej čez rame z glavo navzdol), sem gledala vse tiste prazne obraze, ki so se utapljali v krvi. Vmes sem videla tudi še nekaj živih. Ti so se mi še bolj smilili kot tisti že mrtvi. Šla sva tudi mimo fanta s črnimi lasmi. Bil je Matej. Zajela me je histerija. Toma sem začela brcati in tepsti s pestmi po nogah, dokler me ni spustil. Na tla sem priletela s takšno močjo, da sem se čudila, da si nisem še česa zlomila. Iz grla se mi je izvijalo samo: »Matej! Ne! Matej!« V sekundi sem bila pri njemu in ugotovila, da je mrtev. »Matej! Ne moreš biti mrtev! Matej! Zbudi se!« Njegovo glavo sem si dala v naročje in jo božala. Nato sem se ulegla k njemu in obraz zakopala v pulover. Ni me motilo, da sem si njegovo kri razmazala po celem obrazu in majici. Vseskozi sem ponavljala: »Matej, vrni se! Matej, vrni se!« Ker je bil Tom že zelo živčen, me je hotel strgati iz njega. Tukaj pa je ni poceni odnesel, ker sem ga pogrizla do krvi in ga brcala ter tepla s pestmi. Kaj ta človek ne ve kaj mi je Matej pomenil?! »Pusti me! Matej, ne, Matej! Pa če ti rečem, da me pusti pri Mateju!« Solze so mi lile v potih in kričala sem. Kako se je moralo to zgoditi?! Jaz sem kriva za njegovo smrt! Jaz sem ga prepričala, da je šel z mano in Rebeko sem, ko je že bil odločen, da ne gre. Oh, kaj sem storila! Nekako me je Tom strgal z Mateja in me s hitrimi koraki odnesel proti ostalim morilcem. Jaz pa sem ga še vedno brcala, grizla, tepla in kričala ter jokala. Prav čudi me, da me ni vrgel na tla in ustrelil. Ko sva prišla do njegovih sodelavcev, je začel govoriti v nemščini: »Tale je hotela uiti skozi luknjo s prijateljico. Njo sem pripeljal nazaj, ta drugo pa ustrelil v nogo tako, da ne more nikamor in bo verjetno izkravela v kakšnem jarku.« Zasmeljali so se. Kako so lahko tako kruti?! Do nas, ki smo konec koncev še otroci! Še bolj sem začela kričati. Možje so si morali kar zatiskati ušesa. »Zakaj je ne ustreliš?« je nekdo vprašal Toma. »Ta je nekaj posebnega, jo je škoda ustreliti.« Predal me je drugemu moškemu, ki mi je takoj rekel: »Jaz nisem tako potrpežljiv kot Tom, zato te bom takoj ustrelil, če se ne boš umirila.« Ja, očitno se bom morala res umiriti. Odnesel me je v neko sobo. Na tleh je bilo par preluknjanih odej. Ker ni bilo luči, nisem mogla videti natančno, kakšen je prostor, zato sem se le zavila v odeje še nekaj časa jokala in kričala, nato pa zaspala. Imela sem more. Sanjala sem streljanje in bežanje z Rebeko. Jo bom še kdaj videla? Vsa prepotena sem se zbudila in opazila, da je že dan. Soba je imela celo okno, skozi katero je sijalo sonce. Drugače pa

soba ni bila zanimiva. V njej je bilo poleg mene še par odej in ogledalo. Kaj dela ogledalo v tej sobi? Ni mi bilo jasno. Vseeno sem se šla pogledat, kakšna sem. Še dobro, da sem prejšnjo noč videla že toliko grozot, da se tega nisem mogla ustrašiti. Lasje sem imela močno razkuštrane in zlepljene od krvi. Moja zelena majica je postala rjava in bila na nekaj mestih preluknjana in krvava. Najbolj je bila krvava na levi nadlahti, kjer me je oplazila krogla. Šele zdaj sem začutila bolečino in kar zvrtilo se mi je. Koliko krvi sem izgubila? Koliko okužb 'staknila'? Kdo bi vedel. Hlače so bile na kolenih strgane, krvave od plazenja in rjave od zemlje. Tudi čevlji oziroma škornji niso bili najboljšega videza. Ja no ja, nisem bila ravno miss sveta, ampak lahko bi jo odnesla veliko slabše. Zaslišala sem korake in se spomnila, v kakšnem položaju sem. O mami, pomagaj mi! Zaslišala sem ključ v ključavnici in se stisnila ob nasprotno steno. Kaj bi dala, da bi se lahko stopila s steno! Vstopil je, kdo drug kot naš predragi Tom. »Dobro jutro, si pa dolgo spala!« je dobrodušno dejal. »Ne, a res saj sem učeri sam poskušala zbežati pred vami psihiči in videla par zelo 'lepih' prizorov,« sem mu hladno odgovorila. »Maš pa nabrit jezik. Na prinesel sem ti zajtrk.« Pred mano je položil pladenj, na katerem je bila plastenka vode in sendvič. Celo za sendviče imajo! Kdo bi si mislil. Nisem mu hotela pokazati, kako sem lačna, toda izdalo me je kruljenje po želodcu. Spet se je nasmehnil. Kako sovražim njegovo smehljanje! Ko bi mu lahko v ta njegova smeječa usta zabasala kaj nagnusnega, recimo morsko kumaro. Ko je videl moj sovražni obraz (če bi lahko pogledi ubijali), se je obrnil mi voščil dober tek in šel iz sobe. Seveda je tudi zaklenil za sabo. Le zakaj ni pozabil?! Potem bi lahko mogoče pobegnila. Toda kam bi pa šla, ko ničesar ne poznam? Ah, se bi že znašla. Začela sem jesti. Sendvič je v hipu izginil. Nisem vedela, da bom kdaj pojedla sendvič tako hitro. No ja, kot sem že velikokrat rekla, vsak dan izveš kaj novega. Katerega smo sploh danes? 14., 15.? Kdo bi vedel. Mama je gotovo v skrbeh. Pa moja sestra! Kako jo pogrešam! Me tudi ona? Zagotovo! Oh, zakaj sem šla? Zakaj nisem poslušala Barbare? Takšna trapa sem! Ali je še kdo preživel? Upam. Ali pa tudi ne. Kaj se pa bo zgodilo sedaj z mano? Upam, da me ne bodo mučili. Ne vem, koliko časa sem bila v sobi. Glavo sem imela polno misli. Dokler sem še razmišljala, je bilo v redu, toda ko sem nehala so mi glavo napolnili grozljivi prizori prejšnje noči. Matej je mrtev! Spet sem začela jokati. Jokala sem, dokler nisem ponovno zaslišala korakov. Ponovno so se odprla vrata. Mislila sem, da je spet Tom in sem bila že pripravljena na jezikanje in si nadela najbolj sovražen pogled. Toda ni bil Tom. »Tom je imel prav, da si še bolj lušna s sovražnim pogledom.« Zmedel me je. Opazil je mojo zmedenost in se nasmehnil. Ali znajo mafijci sploh še kaj drugega delati kot pa se smehljati najstnicam? »Moje ime je Mark« super gremo se pogovarjati drug o drugem. Torej Mark tvoja najljubša pijača, hrana, žival? »Js sm pa Štefka. Lepo, da sva se spoznala. Mi zdaj prosim pokažeš, kje naj odtočim, drugače bom na tvoji glavi?« Spet se je zasmel! Kako ga sovražim pa ne samo njega! Vse tele grde, polizane, prašičaste mafijce! »Seveda. Kar za mano. Sej se te ravno hotel povabiti na sprehod, da si malo pretegneš noge.« Joj, kak smo pozorni! »Super, ampak a mi lahko res hiter pokažeš pot do WC-ja!« Pokazal mi jo je in stekla sem v kabino. Ko sem prišla ven, sem opazila, da imajo za umivalnik, ogledalo in brisačo. Koliko presenečenj od teh neandertalcev. Poskušala sem vsaj malo odstraniti kri z las, obraza in rok. Prav tako tudi blato. Ko sem stopila iz toaletnih prostorov, me je tam zvesto čakal Mark. Peljal me je po nešteto hodnikih. Poskušala sem si zapolniti pot. Desno, levo, levo, desno, desno, po stopnicah navzdol, levo, skozi druga vrata na levo, desno ... Ja no, malce preveč zakomplicirano za moje vseeno inteligentne možgane. Svež zrak sem začutila, še preden sva stopila iz te zakomplicirane stavbe. Stala sva pred prostorom, kjer se je včeraj zgodil pomor. Super še bolj načenjaj mojo duševnost, da še jaz postanem 'psihič' kot ti. Še vedno so bile sledi krvi, velik črn madež je označeval lokacijo kresa ... Na tej lokaciji kresa je bilo še vedno

veliko na pol pogorenih kosov lesa in tudi velik kup kosti. Mislim, da bom dobesedno postala 'psihič'. »In zakaj sva morala priti ravno sem?«

»Kaj misliš, zakaj?«

»Verjetno ne za to, da bi z veseljem podoživljala včerajšno noč,« hotela sem zadržati solze, toda ni mi ravno najbolje uspevalo. Tele mafijci me resno hočejo spraviti na kolena. Kako jih sovražim. Na tleh sem opazil nekaj bleščečega. Sklonila sem se in pobrala to bleščečo stvar. Bila je Matejeva značka njegovega najljubšega nogometnega kluba Barcelone. Zdaj me ni ničesar zadrževalo in spet sem padla v neutolažljiv jok. Mark je spoznal, da ne bo nič s sprehodom in me je odpeljal nazaj v mojo celico.

»Zvečer dobiš družbo,« mi je še rekel in zaprl vrata. Kako mi je bilo hudo. Imela sem Matejevo zaponko in razmišljala o njem. Spomnila sem se, da si na tem nesrečnem potovanju sploh nisem vzela časa zanj. Sploh se nisva nič pogovarjala in ... z Rebeko sva pobegnili brez njega. Kako sem lahko takrat pozabila nanj? Mogoče bi tako tudi njega stlačila v smetnjak in bi bil rešen. Kaj se je zgodilo z Rebeko? Upam, da je rešena, da je niso ponovno ujeli, ubili, mučili ... in da ni staknila kakšne grozne okužbe. Ko bi se le lahko pogovarjala z njo. Tako jo pogrešam ... pa Mateja tudi ... Bolje bi bilo, da ne bi našla tele značke. V roki sem jo držala kot zlato. Mogoče pa je uporabna? Zato, da se poskusim razrezati in da izkrvavim. Ideja ni slaba. Saj tako ali tako verjetno ne bom zlezla iz tega dreka, pa tudi kaj bom brez Mateja in Rebeke? Ne, ne smem se ubiti, zaradi sestre. Čakaj malo v decembru ima rojstni dan. Je že 20. december? Saj je vseeno, itak je ne bom več videla, kar razrezati se bom poizkusila z značko. Ne! Ne smem obupati! Moram se rešiti! V meni sta se bojevali dve strani. Prav toliko kot ssem želela preživeti, sem želela tudi umreti. O mamica moja, pomagaj mi! Pogledala sem skozi okno. Videla sem kako možje postavljajo novoletno jelko. Ne moreš verjeti, tudi oni praznujejo božič. Ne bi se čudila, če bi namesto navadnih okraskov na jelko obesili kosti mojih mrtvih prijateljev. Kaj bi dobila za božič, če bi bila doma? Knjigo? CD? Oh, kako pogrešam družino. Za njih zagotovo letos ne bo pravega božiča, tako kot zame ne. Le zakaj sem verjela tisti internetni strani? Pri oknu je bilo mrzlo in od vsega razmišljanja nisem opazila, zakaj. Padal je sneg! Vedno sem imela rada sneg. Toda, ko sem bila zunaj z Markom ga še ni bilo, sedaj ba ga je bilo že celih pet centimetrov! Ko bi imela koga s katerim bi s lahko šla kepat! Pa tudi svoje smuči sem pogrešala! Ko sem se obrnila, da bi šla proti raztrganim odejam, ker me je pri oknu že močno zeblo sem tako skočila v zrak, da bi bila na olimpijskih igrah gotovo prva v skoku v višino. Pred mano je bilo pet do zob oboroženih mož. Med njimi je bil tudi Mark. »Pridi princeska Tom te hoče videti.« Princeska? Priceska! Kaj si pa tale misli, da je?! »Jaz že nisem princeska ti ... ti ... « zmanjkalo mi je besed. To se mi je zgodilo prvič v življenju! »Ti umazana uš!« sem končala prej začetni stavek. Dva moža sta se spogledala. Nista pričakovala takšen upor petnajstletnice (prav za prav sem stara štirinajst, toda te številke sem se že naveličala, zato sem vsakemu rekla, da sem stara petnajst.) Mark je pomignil enemu iz peterice in ta mi je zvil roke na hrbet in mi nataknil lisice. Nato me je še porinil, kar sem razumela kot hodi za Markom. Res sem začela hoditi. Če bi bil tukaj Tom, bi se mu zagotovo bolj upirala. Odpeljali so me v veliko sobo in tam je na mojo presenečenje stalo petnajst punc, katere sem videla na našem letalu. Nisem edina preživela! Mi je v trenutku šinilo v glavo. Zdaj imamo večje možnosti za pobeg, ker si bomo lahko pomagale! Ko pa sem jih bolj podrobno pogledala, sem opazila, da so se že udale v usodo in mi ne bojo v nobeno pomoč, kvečemu v napoto. Kmalu se nam je pridružil še Tom. »Pozdravljene drage dame! Končno boste izvedele zaka ste tukaj!« Če povem po pravici, si ne želim izvedeti zakaj sem tukaj. To bi mu povedala, če ne bi bilo okoli mene polno okrutnih morilcev. »Tukaj ste zato, da boste delale kar vam bomo mi rekli. Neke vrste služabnic, toda ne navadnih služabnic.« Zakaj imam občutek, da bomo morale postati

prostitutke? Jaz že ne bom! Toliko ponosa že imam! Upam, da ga imajo tudi moje sotrpinke. No, ne bi rekla, da so pripravljene na upor, verjetno bodo postale njihove žive igrače. Revice, no ja, jaz se ne mislim kar tako vdati! »Če misliš, da bomo postale prostitutke, se motiš! Vsaj jaz nimam namena to postati!« sem mu začela ugovarjati. »No, no, no Nataša!« Kaj! Kako tale ve, kako mi je ime?! Tragedija! »Saj ni tako hudo! Se boš hitro privadila!« Tale model pred mano me pa res ne pozna, ker če bi me, bi vedel, da sem lahko zelo trmasta (enkrat sem dva dni zdržala brez hrane in pijače, ker mi mama in neznanega razloga ni dovolila iti na trening. Res, da se mi je na koncu že prav grozno vrtelo, ampak dosegla sem svoje!) »Ne bom se privadila! Ali me boš moral ustreliti ali pa boš trpel eno nekoristno punco več!« To sem mislila resno. Postal je jezen, besen in še enkrat besen. Ne bi se čudila, če bi me dal sežgati na grmado. Na moje začudenje pa je le rekel: »Odpeljite jih v celico! Takoj!« Juhu! Zaenkrat sem se ga rešila. Odpeljali so nas torej v celico. Ni bila ravno velika, toda ravno pravšnja za skupino prestrašenih fanatic. Ko so nas zaklenili, se je začel histeričen jok. Punce so jokale nad svojo usodo. Poskušala sem jih pomiriti, a mi nekako ni uspevalo. »Okej punce, zdej pa nehite! Skupaj bomo zbežale od tod! Samo nehajte jokati!« Pa ne, sem postala kakšen junak iz pravljic, ki mora rešiti princeske iz zakletega gradu! V bistvu nisem pričakovala, ne vem kakšnega navdušenja, toda to, kar sem slišala, me je res prizadelo. »Misliš, da si heroj? Ni nam pomoči in ne delaj si utvar! Samo še bolj nas boš potisnila v drek! Jaz bom postala prostitutka, ker hočem živeti, če pa je tebi toliko malo do življenja, ne govori to za nas!« Ne moreš verjeti kako hitro se nekateri vdajo! Ja no, zgleda, da sem naletela na skupino histeričnih, vdanih v usodo in depresivnih najstnic. Škoda pa taka. Jaz nisem hotela odnehati, zato sem jih še zmeraj prepričevalo: »Dajte no! Kaj pa vaši starši? Prijatelji? A ni vredno vsaj za njih pobegniti, da bi jih mogoče še enkrat videle? Jaz ne iščem smrti.« No ja, mogoče. Odvisno od razpoloženja Toma »ampak svobodo!« Jej, mogoče lahko postanem še kakšen revolucionar! Malo so se zamislile, toda bistvene spremembe ni bilo. Še zmeraj so histerično jokale (saj ne rečem, da jaz nisem, ampak jaz sem imela še polno glavo načrtov, kako pobegniti) in se smilile same sebi. Kmalu se je stemnilo in zaspale smo stisnjene v tesno gručo (če bi spale z glavo obrnjeno navzdol, bi mislili, da smo netopirji). Prebudilo nas je odklepanje ključavnice. Prišel je Mark in nam dal vsaki platenko vode (toda ne tisto 0.5 l ampak 0.2 l) in sendvič. Zakon, sedaj bom pa za vsak obrok jedla sendvič in pila vodo! Malo več domišljije bi pa res lahko pokazali. Ko smo vse pojedle, se je spet začelo jokanje. Meni, ki sem verjetno prejšnji in predprejšnji dan jokala več kot vse skupaj, je zmanjkalo solz, zato sem se z eno odeja namestila v kot in razmišljala, kako bi lahko pobegnila. Imela sem kar nekaj načrtov, toda vsi so bili na mojo žalost neizvedljivi. Spet nas je presenetil kjuč v ključavnici in ponovno je bil z nami naš prijatelj Mark! »Pridi Nataša, v drugo sobo greš.« Ha, ha lep 'štos' »Kar misli si!« sem mu takoj zabrusila nazaj. »Ej, ne da se mi prepirat s tabo. Takoj, da se mi premakneš!« Postal mi je všeč. Točno tako se je drl name kot Tom. Je bil mogoče njegov brat? Sin? »Prisil me!« sem ponovno izivala usodo. Pridivjal je do mene, me prijel za lase in me začel vleči proti vratom. Ojoj! Tega pa res nisem pričakovala, čeprav je bilo logično, da se bo kaj takega zgodilo ob vsem mojem jezikanju. Kričala sem. Grozno je bolelo! Tudi ostale punce so se prestrašile. Še bolj so se stisnile skupaj. Ko sem se končno zavedla, kaj se dejansko dogaja, sva bila že na pol poti proti moji novi celici. Povrnil se mi je tudi dar govora: »Pa sej znam sama hodit! Spust me ti mafijski prašič! Ti budala, ki te še hudič ne mara! Spust me plizan črv!« Lahko si mislite, da me ni spustil. Ko sva prišla do moje celice, sem bila že v nezavesti in po glavi mi je tekla kri. Vrgel me je v temo in zaprl vrata. Zbudila sem se sredi naslednjega dneva in ugotovila, da sem spet v stari celici z ogledalom. Pogledala sem se, kakšna izgledam in ugotovila, da imam lase še huje zlepljene s krvjo kot na dan, ko sem

prvič pristala v tej sobi. Imela sem globoko rano na vrhu čela in še zmeraj čutila, kako mi kri polzi po licu. Na tleh, kjer sem celo noč negibno ležala, je bilo prav tako veliko krvi. Je sploh lahko še slabše? Vedno je lahko. To mi je rekel Jan nekje v preteklosti v mojem prejšnjem življenju. Šla sem k oknu in se usedla na okensko polico. Gledala sem dve ptici kako se lovita pred jelko. Spominjali sta me na mene in Rebeko, ko sva bili še doma v Sloveniji. Zavidala sem jima vso svobodo, ki sta jo imeli. Zajel me je divji bes in imela sem željo po uničevanju. Šla sem do ogledala in brnila vanj. Počilo je. Čeprav sem začelo krvaveti, kje so me zadeli delci ogledala mi ni bilo dovolj. Še bolj sem začela boksati in členke mi je kmalu zalila kri. Ko sem ravno hotela načeti še okno in sem že plavala v svoji krvi, je v sobo vstopila ženska. Ma ne moj! Tudi za ženske imajo (ja vem, bedasta ugotovitev) samo to ni bila kakšna mlada prostitutka, to je bila ženska stara kot zemlja. »Kaj pa bi ti rada?« sem jo takoj napadla. »Kako se pa obnašaš? Materi našega najboljšega vodja si upaš tako strupeno govoriti!« Gledala sem jo kot bik v nova vrata. Tale ženska pred mano je mama od Toma? Planila sem v smeh. Kar valjala sem se po tleh. Ženski je to bilo čisto pod častjo in začela je nekaj vpiti v nemščini. Kmalu so v sobo vstopili možje in me vso krohtajočo pobrali s tal in nato mi je Tomova mati prisolila močno zausnico. Čeprav me je zelo bolelo, sem se še naprej smejala. Tedaj pa je izza pasu privlekla nož. Kaj tale ženska ve, kaj je nož? Kdo bi si mislil. Po njenemu videzu sodeč si res ne bi nobeden. Oblečena je bila v roza miniko, belo majico z rožicami, pod katero je imela črn moderc (če bi kdo rad poskusil, kako je padanje s padalom in če nima denarja za padalo, si lahko samo sposodi njene modrce). Lase je imela pobarvane na blond in spete v kito, ki ji je segala do bokov. (Ne samo padalci tudi Motovilka bi si lahko kaj od nje sposodila.) Glavo ji je še krasil ogromen roza klobuk z rožico na sredi. Obrvi je imela populjene tako, da si moral s povečevalnim steklom pogledati, ali jih sploh ima. Za obrobo oči je verjetno morala porabiti kar celo barvico in verjetno je imela pudrnico veliko kot krožnik. Čakaj malo! Nož! Ojej! Zgleda, da je čas, da se neham smejati. No ja, v hipu sem se zresnila. »Ti, ti svinja!« je histerično začela »Kako si drzneš! Boš že videla!« Skoraj sem jo že vprašala, kaj bom videla, a sem se iz izkušenj raje zadržala. Čeprav sem se nehala smejati in tudi nehala jezicati, je zamahnila in mi prerezala levo ličnico. V prvem hipu sploh nisem vedela, kaj se je zgodilo, toda kako sem začutila, kako mi teče kri po licu in ostro bolečino sem se v hipu onesvstila. Zbudila sem se v drugi celici. V bistvu ni zgledala kot celica, ampak kot soba za paciente v bolnici. Ugotovila sem, da so mi zašili lice in tudi vse ostale rane po telesu ter rokah. Tudi že nekaj dni staro rano na ramenu. Ja no, končno lahko ležim na mehki postelji. Poskušala sem ponovno zaspati, toda takrat je v sobo vstopil Mark. Poizkušala sem se delati, da spim, kar mi ni dobro uspelo. »Vem, da ne spiš,« je začel. »Pa kaj bi rad zdaj Nobelovo nagrado?« sem zagodrnjala in se poskušala vستي. Vse me je peklo. »V kateri celici pa sem zdaj? Tale je kar malo preveč moderna.« Premaknil se je bližje k meni in začel šepetati: »Nisi v celici. V bolnici si. Jaz sem tvoj oče John in ti si moja hči Jennifer. Skupaj sva plezalo v gorah in ti si padla deset metrov v globino, ker se ti je vrv strgala. Tako smo pojasnili tvoje rane.« Ja no, lahko bi pokazali malo več domišljije. »Aha,« je bilo vse, kar sem uspela izreči. »Kaj pa, če me vprašajo kej v zvezi z rojstnimi podatki pa to?« Ha, ha mogoče jih uspem 'zafirkniti' in me bolnica ne bo hotela izročiti 'očetu' »Rekel sem, da naj vse mene sprašujejo, da se ti bo lice hitreje zacelilo.« »Res pameten izgovor, še zmeri lahko kaj pripomnem.« Segel je v žep in ven potegnill nož. Nakazal je, da bi mi prerezal vrat, če bi si drznila kaj reči. »No ja, potem bom pač mogla bit tih,« sem razočarano rekla. Zdravniki me res niso ničesar spraševali pa tudi medicinske sestre ne, le nekaj so mi po nemško govorile, da bo še vse dobro. Res dobra opora. Če bi vedele, kaj me čaka, ko pridem iz bolnice, mi ne bi govorile tega. Enkrat mi je neka stara sestra rekla, da še ni videla hitrejšega celjenjenja tako grde ureznine v

vseh svojih tridesetih letih dela. Ker sem se še vedno delala, da ne znam nemško, sem se komaj zadržala, da mi ni brada zlezla do popka od razočaranja. Nisem si mislila, da bom kdaj vzljubila bolnice. Ja no, kot bom že stotič rekla, vsak dan izveš kaj novega. Končno pravzaprav na mojo nesrečo je napočil dan odhoda iz bolnice in prihoda nazaj v mojo celico. Juhej! Dajte se veseliti z mano! Ko sem spet sedela na okenski polici in gledala ven v jasno nebo, posuto z milijoni zvezd, sem prvič po dolgem času občutila pravo domotožje. Nisem si mogla pomagati. Tiho sem jokala kot dež. Po tednih (vsaj meni se je zdelo tako) sem še vedno čepela tu na polici v isti zeleni majici, črnih strganih hlačah in škornjih, katerim bo vsak čas odpadel podplat. V sobi je bilo še vedno samo ogledalo in točno tri strgane, umazane, rjave odeje. Eno sem si položila na polico in sem sedela na njej, z drugo se ogrnila čez rame in si v tretjo zavila noge. Koliko časa bom še tukaj? O mami, sestrice, ati ... vse vas tako pogrešam! Me tudi vi? Oh, kaj sem vam naredila? V grlu sem občutila velik cmok, ko sem hotela vmes zadržati solze (ravno sem pomislila, kakšen otrok sem, da tako jočem), tik preden sem se zadušila od solz sem začela spet jokati. Ne vem, kdaj sem zaspala. Zbudil me je ropot na hodniku. Čisto naveličana sem bila vsega in hotela sem iti k Tomu in mu reči, da je zmagal. Zadnji ne obupan delček mene me je zdramili, preden sem začela ropotati po vratih, da hočem govoriti s Tomom. A glej ga zlomka! Mi o volku, volk iz gozda, Tom je odklenil vrata in mi rekel, da morem hitro za njim. Ne vem, kaj mi je bilo, toda ubogala sem ga. Peljal me je v isto sivo dvorano, kjer sem že bila. Toda sedaj je bila drugačna! Okrašena je bila s številnimi, pisanimi lučkami. Novo leto. Juhej! Ko se bi lahko česa veselila. Posadili so me za mizo nasproti Toma. Ko sem ravno hotela odpreti svoj kljun in izreči kakšno pripombo, sem zaslišala glasno petje. V dvorano so vstopili pevci in peli neko arijo. Če je kdo razumel besedilo, naj me pokliče, kajti res bi rada izvedel, o čem so peli. Po koncu tega cviljenja me je nagovoril Tom osebno. Kakšna čast! »Draga Nataša! Si se že odločila, kaj bi raje smrt ali življenje?« Butasto vprašanje. »Seveda bi raje življenje, ampak ker nočem postati prostitutka, bom raje izbrala prvo možnost.« Na njegovem obrazu sem opazila zaskrbljenost in pogled mu je zdrsnil do Marka. Ta se je sam pri sebi zasmeljal in iskricice so se mu zasvetile v očeh. Tom je zbiral besede. »Torej ... te bom moral dati ubiti.« Bravo! Kako počasi se premikajo kolesci v možganih, ki so pred mano. »Toda, ker je ravno novo leto, te še ne bom dal ubiti takoj, tako se boš lahko še celo noč zabavala in si mogoče premislila ... Naj se zabava začne!« Pevci so ponovno začeli peti, toda tokrat bolj popularno glasbo. Prišla so na pol gola dekleta in se začela zvirati po mafijcih. Kar obračalo se mi je v trebuhu. Med plesočimi dekletimi sem prepoznala nekaj mojih bivših soujetnic. Spremenile so se. Dali so jim povečati prsi tako, da me je čudilo, da se ne zadušijo oziroma sesedejo pod njihovo težo. Groza! Še sreča, da si nisem premislila. Ko je bilo tega 'šova' konec, so prišle na vrsto ljubezenske pesmi. Res ne vem za koga? Saj med temi mafijci sploh ni iskrene ljubezni. Samo pretvare. Že od začetka sem sedela na stolu z ravnim hrbtom, prekrižanimi nogami in rokami ter kar nekoliko zvišeno gledala nad ostalimi. Meni ni uspelo tako niko pasti. Zaenkrat. Torej, ko so se začele ljubezenske pesmi, sem začela jokati. Spomnile so me na Mateja in na luknjo, ki so mi jo naredili v srcu z njegovo smrtjo. Nisem morala zadržati solza, kar jokala sem. Tedaj pa je do mene prišel Tom in me zaprosil za ples. Malo je manjkalo pa bi pljunila pred njega. Le obrnila sem se stran kot, da nisem ničesar slišala ali videla. Tedaj pa me je zgrabil in me nič kaj lepo dvignil in začel plesati z menoj. Ker niti pod razno nisem hotela plesati z njim (star bik neumen), sem se mu poizkušala izviti iz prijema oziroma objema. Ni mi uspelo. Preveč časa je preživel v fitnessu. Zmagoslavno se je zasmeljal. Ugotovila sem, da se nima smisla upirati in sem začela plesati. Bil je grozno. Po že vsaj dvajsetih pesmih še kar ni hotel odnehati. Ko sem ga končno zaničljivo pogledala (med plesom sem gledala vse drugo razen njega ne, ker se mi je

gnusil. Kaj morem preveč kolonjske je zlil nase.) in mu hotela reči, da ga imam dovolj in da se grem usest, me je poljubil! Prasec! Hotela sem se odmakniti toda glavo mi je držal z roko in me stiskal k sebi. Da bi bilo stvar še nagnusnejša, mi je v usta porinil jezik. Ker mi je primanjkovalo zraka in ker mene ne bo en tip kar tako poljubljal, sem ga močno ugriznila v jezik. Zakričal je od bolečine in me odrinil stran. »Kuzla!« je zakričal »Ti prasica nemarna! Jaz te držim pri življenju, ti mi pa to takole vračaš! Samo en zanikrna kurba si! Odpeljite jo v enaindvajsetko! Da mi ne pride več pred očmi! Usmrтите jo jutri zjutraj na najbolj krut način, kar si ga lahko spomnite! Ajde, gremo!« Možje so v trenutku začeli izpolnjevati njegove ukaze. Dvignili so me, kot da sem le prazna vreča, ki nima vrednosti ali življenja. Tudi uklenili so mi roke in noge. Zdaj sem pa do vratu v dreku, je bilo vse, na kar sem pomislila. Tom si je še zmeraj sam pri sebi izmišljeval najhujše žaljivke zame. Ja no, kaj drugega pa bi pričakovali, če sem ga pa očitno tako hudo pred vsemi ponižala. Kmalu sem videla pred sabo le še bled snop svetlobe in grobe stene ter tla. Vlekli so me po številnih temnih hodnikih v globine Zemlje. Končno smo prispeli pred vrata s številko enaindvajset. Porinili so me v temo in zaklenili vrata z natanko šestimi ključavnicami (sem štela). Nekaj časa sem še slišala odmev korakov, nato pa ostala sama v tihi temi. Začela sem tipati po stenah in našla nekaj kar je bilo na otip podobno nekakšnemu gumbu. Pritisnila sem in bleda svetloba je zajela celico. Ker sem bila še pred sekundo v popolni temi, sem rabila kar nekaj časa, da sem se privadila na svetlobo, čeprav je bila šibka. Ugotovila sem, da sem v pravokotni celici, v kateri mi je družbo delal nekakšen kavelj in rjuha. Bi lahko bilo še slabše? Spomnila sem se Jana. Oh, kje je on? V nekakšnem drugem življenju? Iz razmišljanja me je zbudila podgana, ki je cvileče padla pred mene. Pogledala sem od kod je padla in ugotovila, da je nad mano vhod v prezračevalni sistem. Super, mogoče bom lahko celo roke pomolila iz dreka, v katerem sem pristala. Oh, kako priti gor? Na razpolago imam rjuho, kavelj in sebe. Rjuha in kavelj. Rjuha in kavelj. Razmisli Nataša! Dajmo, dajmo! Rjuha in kavelj. Rjuha in ... Kar poskočila sem, ko sem odkrila rešitev. Prijela sem v roko kavelj in rjuho razrezala na dva dela in ju zvezala skupaj. En konec sem privezala na kavelj in naredila še nekaj vozlov vzdolž rjuhe. »Končano! Sedaj je treba le še imeti dober met in nekaj sreče!« Sploh se nisem zavedla, da govorim sama s sabo. Začela sem torej metati kavelj, kar ni bilo lahko kajti imela sem uklenjene noge in roke. Ko sem prvič vrgla sem zgrešila zračnik za cel meter. Drugič sem bila že bližje. Tretjič se mi je nasmehnila sreča in kavelj se je zataknil nekam v notranjost jaška. Vsa nasmeja sem poizkusila trdnost. Držalo je! Poizkusila sem s plezanjem toda kosa rjuhe nista bila dobro zvezana in sta se na sredini odvezala. »Drek!« je bilo vse kar sem rekla. Ker je imela celica visok strop sem nujno potrebovala oba konca rjuhe. Stopila sem na prste toda bila sem premajhna. Skočila sem in se z dlanjo dotaknila rjuhe. »Mogoče, če bi skočila, se ujela na vrvi in tako začela plezati, bi šlo.« Vzela sem zalet in skočila. Ujela sem se za rjuho, toda sila, s katero sem se ujela na rjuho, je bila prevelika in kavelj je bil spet pri meni skupaj z drugim koncem rjuhe. Skoraj sem začela jokati. »Zbrihtaj s Nat! Uspelo ti bo!« Ponovno sem zvezala oba konca rjuhe skupaj in se tokrat prepričala o njuni trdnosti. Začela sem z metanjem. Tokrat sem imela manj sreče kot prejšnjič. Kavelj mi je uspelo nekam zataknilo šele po številni padcih, kajti ravnotežje danes ni bilo na moji strani. Tokrat vozli niso izdali in začela sem plezati. Prispela sem do vrha in to z uklenjenimi nogami in rokami. Sama sebe presenečam! Bila sem zelo vesela, ko sem se potegnila v jašek, kajti v šoli mi plezanje po vrvi nikoli ni šlo dobro, zdaj pa mi je uspelo, čeprav sem bila uklenjena. Za sabo sem potegnila še rjuho in začela tipati okoli sebe, da bi si ustvarila sliko jaška, v katerem sem bila. Zadelo sem ob nekaj trdega, ki se je zakotalilo za nekaj centimetrov, dokler ni zadelo ob steno jaška in se ustavilo. Pobralla sem to stvar in začela tipati, da bi ugotovila, kaj je to. Spominjalo me je na svetilko. Našla sem tudi

gumb in pritisnila. Jašek je razsvetlil snop svetlobe. Zajela me je slepota, toda po nekaj sekundah me je čakalo presenečenje. Zraven svetilke je bil zemljevid jaška in celotne mafijske utrdbe. Nekdo mi pomaga. Ker me je bilo strah bližine luknje skozi katero sem prišla, sem zlezla malo naprej in se ustavila za prvim vogalom. Tukaj sem razgrnila zemljevid in ga preučila. Nekako sem ugotovila, kje se nahajam in se odpravila naprej. Po jašku sem lezla že kar nekaj časa. Nisem vedela, koliko je ura, in ker so me pretekli dogodki utrudili, sem nezavedno zaspala. Zbudila me je sirena. Prva misel, ki mi je padla na pamet, je bila, da moram čim hitreje naprej. Pospešeno sem se začela plaziti. Vedela sem, da me iščejo in da nimam več dosti časa. Ko bi se le lahko znebila teh okovov. Prav ob živce me spravljajo! Če bi me kdo zdaj gledal, bi ga gotovo spominjala na nekam velikega črva. Svetilke nisem uporabljala več, ker mi je oteževala plazenje in sem si jo zataknila za pas na hrbtu. Kdaj bo že tega predora konec? Zagledala sem svetlobo. Pospešeno sem se začela plaziti proti njej. Bil je zračnik sobe z ogromno zakonsko posteljo. Soba je imela tudi okno in ugotovila sem, da sem končno prišla na površje. Jupi! Vsaj nekaj dobrega! Slišala sem korake in nekdo je vstopil v sobo. Bila je punca in to tista z letala! Pomislila sem, da bi jo prosila za pomoč, toda če se spomnim prav mi je prav ona takrat v celici rekla, naj je ne ogrožam, ker hoče živeti. Ja, no škoda. Očitno bom morala srečo poizkusiti kje drugje. Odplazila sem se naprej, toda svetilka mi je zdrknila izza pasu in padla naravnost na posteljo nesrečnice. Zadržala sem dih. Presenečeno je pogledala. Preden je ugotovila, da tale svetilka pred njo ne spada v njeno sobo je trajalo. Ko je končno dojela, kaj se je pred petimi minutami zgodilo, je pogledala navzgor. Videla je vhod v jašek in mojo glavo. »A ti si!« je bilo vse kar je rekla. Splezala je na posteljo (v vsaj deset centimetrskih petah, zeleni miniki in beli majico s takšnim izrezom, da bi bilo vseeno, če tudi ne bi imela majice na sebi) Izročila mi je svetilko: »Na! Pa hitro se odplazi naprej te že iščejo! Ne bom povedala, da sem te videla. Veliko sreče pa pozdravi, mojo družino sem Maša Kolenc. Dijo!« Najprej sem jo začudeno pogledala in ko sem si opomogla od presenečenja, je že zaprla zračnik, zato sem ji rekla le: »Hvala! Srečno!« To je bilo pa blizu. Bolj bom morala biti pazljiva. Odpravila sem se naprej. Med potjo sem naletela na še veliko sob, opremljenih kot je bila Mašina. Velika zakonska postelja in okno z zaveso. Revica. Ja no, moram se vsaj jaz rešiti, da bom lahko pokazala s prstom koga morajo zapreti, kdo je kriv za izginotje toliko otrok. »Moram se rešiti.« Ta stavek sem si ponavljala celo pot. Navdajal me je z upanjem. Končno sem prišla do konca jaška. Pred mano so bila še zadnja vratca na poti v svobodo. Toda kaj me čaka za njimi? Soba polna oboroženih mož? Tom? Mark? Tomova mati? Ne ne ne razmišljaj o tem! Strah me je bilo odpreti loputo. Takrat pa sem začela postajati zaspana. V jašek so spustili nek plin. Ne! Moram ven! Na pol speča sem odprla loputo, nato pa omahnila. Ne vem, koliko časa sem spala. Ko sem se zbudila, sem čutila močan glavobol in omotico. Tudi na bruhanje mi je šlo. Verjetno me je rešilo to, da se je svetilka zataknila in držala loputo, da se ni zaprla. Spet sem imela srečo! Upam, da jo bom imela tudi v prihodnje. Za sabo sem zaslišala drsenje. O ne, sledijo mi! Spravila sem se iz jaška in pristala na ulici, v kateri sem Rebeko stlačila v smetnjak! Vedel sem, da bodo moji zasledovalci prišli skozi loputo, zato sem prednjo nagrmadila vse kar mi je prišlo pod roko (še vedno sem bila uklenjena!). Pogledala sem tudi v smetnjak, v katerem sem pustila Rebeko. Ni je bilo. Seveda. Rešila se je! Tudi jaz se moram. Obrnila sem se in ugotovila, da se zasledovalci že prebijajo skozi mojo obrambo. Stekla sem prav za prav odskakljala sem po ulici, kar je bilo precej težko, ker me je zanašalo levo in desno. Zagotovo izgledamo kot, da bi se celo noč nalivala z alkoholom. Slišala sem smeh za mano in sledila je tema. Nekdo me je udaril po glavi. Zbudila sem se s pljuskom vode. Pred mano je sedel Tom. Pa ne, da sem spet v kakšni celici! Ves trud je bil zaman! »Nataša! Nataša! Poslušaj me! Pojdi v svobodo, toda če kaj

črhneš bo umrla vsa tvoja družina in tvoji prijatelji! Razumeš?!« samo prikimala sem. Še vedno sem bila omotična. »Ko te bom pustil na ulici, bom naredil samomor, ker drugače me bo Mark. On je ob tvojem pobegu postal glaven. In ko ugotovi, da sem ti jaz pomagal, me bo dal mučiti! Razumeš?! Nikomur besedice!«

»Ja, razumem.« Kar naenkrat se mi je glava zbistrila. To je opazil tudi Tom. »Zdravila so začela delovati. Ko se bomo ustavili, skoči ven in se skrij za smetnjak. Lahko, da nam kdo sledi.« Ustavili? Najprej mi ni bilo jasno, nato pa sem ugotovila, da sem peljemo v avtu. Ob meni je sedel Tom, avto pa je vozila njegova mama. Začudeno sem jo pogledala. »Ti?«

»Ja, jaz. Konec Toma je tudi konec zame. Kaj moreš takšno je življenje. Tom, približujemo se semaforju, Tom! In rdeča je! Pripravi se mala!« res približevali smo se rdeči luči. Tik preden smo se ustavili, sem rekla še: »Hvala obema!« in že stekla iz avta in se skrila za smetnjak. Tam sem bila še dolgo po tem, ko sta se moja rešitelja že odpeljala. Premlevala sem dogodke zadnjih štiriindvajset ur in poizkušala sestaviti celoto. Ko mi je naposled le uspelo, se mi je v glavi postavilo vprašanje: Kam zdaj? Na policijo nisem smela. Bila sem brez denarja sredi Berlina, kam naj grem? Vstala sem in se napotila vzdolž ulice. Gledala sem okoli sebe. Same trgovine. H&M, Marks&spencers, New Yorker ... Imajo tukaj za kakšno turistično agencijo, kjer bi lahko ukradla kakšen zemljevid mesta?! Očitno ne. Snežilo je, pa že tako ali tako je bilo vsaj meter snega. Močno me je zeblo, saj sem bila oblečena le v svojo zeleno (če je ta barva sploh še bila zelena) majico, črne hlače in črne škornje (no, niso bile in bili več samo črni, vendar tudi rdeči, rjavi ...). Lase si nisem počesala že vse od ugrabitve, bili so mokri od znojenja in zlepljeni od krvi. Na njih (in seveda tudi vse povsod drugod) je bilo polno prahu, ker sem bila očitno prva, ki se je plazila po jašku, odkar so ga zgradili. Po obrazu in rokah mi je pomalem tekla kri, družbo pa so ji delale praske in brazgotine. Res nisem bila miss sveta, ampak sem bila živa! Na svobodi! Zaradi te misli sem postala dobre volje in se nisem menila za začudene poglede. Neka babica mi je rekla (seveda po nemško): »Ja, punca, kaj se pa greš? Kje maš pa starše?« ker nisem smela povedati resnice, sem se ji nasmehnil in rekla : »Imam svobodo!« Ni me razumela in je šla naprej z začudenim pogledom in mrmrajoč si nekaj o današnji mladini. Šla sem tudi mimo skupine fantov nekaj let starejših od mene, ki so mi zažvigali, jaz pa sem se jim nasmejala in odšla naprej. Zavila sem v naslednjo ulico in pred mano je stala informacijska točka. Vstopila sem. Stene so bile polepljene s plakati, kjer so bile znamenitosti Berlina in okolice. Bilo je tudi polno različnih turističnih knjig, letakov ... Vse je bilo lepo zloženo na policah. Nasproti mene je bil velik pult z računalnikom, za njim pa ogornen zemljevid Nemčije. Ženska za pultom me je z gnusom pogledala naslednjo sekundo pa se narejeno nasmejala in vprašala: »Zelite gospodična?« »Dober dan! Imate mogoče zemljevid mesta. S starši smo si ogledovali neko znamenito hišo pa sem se izgubila.« »Seveda. Izvolite. Katero hišo pa ste si ogledovali?« »Ne vem natančno. Mi lahko prosim pokažete, kje se nahajam?« »Trenutno si tukaj.« Pokazala je na moder i. »Hvala, mislim, da bom sama znala najti pot. Nasvidenje!« »Nasvidenje in vso srečo pri iskanju!« Ko sem izstopila in pogledala še enkrat v notranjost skozi steklena vrata, sem videla, kako je ženska začela parfimirati sobo. Seveda stuširala se nisem, odkar sem prišla iz bolnice. Toda, le kje se naj? Ah, to sedaj ni pomembno. Rabim denar, da si kupim hrano. V želodcu mi že prav hudo kruli. Odšla sem dve ulice bolj severno, se usedla na tla in začela prosjačiti. Nikoli si ne bi mislila, da bom kdaj tako prosjačila. Sedela sem pred neko trgovino z elektroniko na kosu kartona, ki sem ga vzela iz nekega smetnjaka. Na srečo mi ni bilo treba dolgo čakati, da sem dobila prvih petdeset centov. Podarila mi jih je neka stara gospa. Zelo sem ji bila hvaležna. Moj prvi ulov sem si spravila v žep in spet začela prosjačiti. Začelo me je zebsti. Ne bi se čudila, če bi se

spremenila v ledeno kocko. Ko sem na tem mestu nabrala cel evro, sem vstala in se napotila vzdolž ulice proti severu. Ker me je močno zeblo, sem začela teči. Po petih minutah teka sem se spet vstavila in začela prosjačiti. Tukaj mi je uspelo nabrati tri evre in petindvajset centov. Ni slabo. Sreča je res na moji strani. Bližal se je večer, jaz pa še zmeraj nisem jedla, zato sem se napotila v prvo trgovino z živili. Kupila sem si dve štručki in plastenko vode. Iz trgovine sem izstopila zadovoljna s svojim delom, takrat pa sem zagledala svojo sliko na vratih trgovine. Pisalo je v nemščini:

POGREŠANA

(slika)

NATAŠA POLJANŠEK JE IZGINILA 12. 12. 2008 V SLOVENIJI IN PO PRIČEVANJU NAJ BI SE NAHAJALA NEKJE V NEMČIJI. VELIKA JE 175 cm IN STARA 14 LET. IMA RJAVE LASE, ZELENOMODRE OČI IN BRAZGOTINO NA DESNEM RAMENU. ČE JO KDO VIDI, NAJ POKLIČE POLICIJO ALI NA ŠTEVILKO: 041-333-222

Iščejo me! Kaj, če me je kdo prepoznal? Ne smejo me odpeljati na policijo, ker drugače bo moja družina v nevarnosti. Hitro sem se obrnila stran, toda pred mano so stali fantje, ki sem jih srečala že zjutraj. »Zakaj pa tako zaskrbljen obraz? Zjutraj si bila bolj vesela.« (pogovor je potekal v nemščini) »Kaj te pa briga! Trenutno mi ni do pogovora.« Hotela sem oditi, toda me je zadržal in me porinil ob obvestilu o pogrešani osebi. »Ne boš tako hitro šla!« »Ja kaj pa misliš, da si, da me zaustavljaš?!« Ne bom pristala še v enem ujetništvu. Takrat pa je eden od njegovih pajadašev pokazal svojo inteligenco. »Ej D! Tale pička pa je podobna teli na obvestilu, ki ga vidiš na vsakem vogalu.« Vsi so se zazrli v sliko in nato v mene. »Si pobegnila?« me je zatem vprašal eden izmed njih. »Ka tep ni jasn? To sploh nisem jst!« Joj, v dreku sem! Ne smem jim povedati resnice! »Ja, pa si! Oči mata čist iste, pa postave tut, edin zdj si ti mal bol shujšana kot ta na sliki, še isto majco mata gor!« Bravo tako ste inteligentni, da vam kar škodi! »Pa če vam pravm, da to nism js! A me loh spustite zdj mim?!« Razmaknili so se in vsa srečna sem šla mimo njih. Takrat pa me je nekdo poklical: »Nataša!« Podzavestno sem se obrnila in rekla »Prosim?« Takrat pa sem spoznala, da me je poklical tisti fant, ki me je prej prislonil ob vrata. No, zdaj pa sem zafrknila vse. »Vidiš, da si to ti!« »Ja kt, da prej nism vedla!« »Pejt greš z nami na policijo!« »O ne, pa ne!« sem zavpila in stekla. Pognali so se za mano in kričali, naj me nekdo zgrabi. Kljub številnim poizkusom, da bi me ujeli sem se uspešno umikala. Kaj vse ti da košarka! Prav vesela sem, da jo treniram. Ker nisem poznala mesta, pa sem kmalu zašla v slepo ulico. »Drek!« je bilo vse, kar sem uspela izreči ob pogledu na steno, ki se je bohotala pred mano. Obrnila sem se in videla sopihajoče obraze, ki so me končno ujeli. »Čestitam, ujeli ste me, ampak na policijo pa še vseeno ne grem!« »Zakaj ... nočeš ... iti ... na policijo?« me je vprašal eden izmed fantov, ki je komaj dihal od napora, ki ga je pravkar doživel. »Ker ...« sem že začela »Ker ne smem povedat.« »In zakaj?« »Ker ...« tale 'ker' se mi pa lar malo zatika. »Jih bojo vse pobili« sem tiho izrekla. »Pobili kdo koga?« »Ne smem povedat! Pobili pa bojo mojo družino in prijatelje.« Zlomila sem se. Že tako dolgo časa ni sem mogla tožit o svoji bolečini, da nisem mogla zadržati solz. Fantje so se posedli okoli mene. Eden mi je posodil bundo, ker je bilo ob moje tresenju prav očitno, da me zebe. »Povej, kaj se ti je zgodilo. Pa moje ime je Daniel.« »Ne morem! Ubili jih bodo! Vse! Če povem.« »Ne bodo, saj ni nobenega tukaj.« »Kako naj jaz to vem? Da ni nobeden od vas tisti nagnusni stvor po imenu človek mafijec?« »Kaj z mafijci si bila?« so me vsi začudeno, s strahom in občudojoče pogledali. »Pol pa res ni šale. Lej, če rabš našo pomoč to kr povej.« »Ničesar ne rabm. Edin tole bundo, če loh obdržim?« »Itak, no če res ne rabš, pa te lahk pospremmo nazaj na ulco, s katere smo tok hitr odšli. Res hitr tečeš in se izmikaš, a kj treniraš?« »Košarko.« »No, pol k se bo use uredil pa loh kšno odšpilamo na igrišču

ane?« »Ja, pa hvala!« Ko smo prišli spet pred trgovino, pri kateri smo se srečali, so fantje počasi odšli, edino Daniel je še, ostal pri meni. »Ne greš domov?« sem ga vprašala. »Ne še. Sj te ne mot?« »Ne.« Malo družbe me res ne moti. Ne vem, če bi preživela celo noč sama pri minus deset stopinj. »Kaj pa misliš zdej delat k si na prostosti, če nočeš na policijo?« »Ne vem. Nočem iti na policijo, ker bi me preveč zasliševali. Bojim se, da bodo mafijci nardil kej komu od mojih. Še večga sranja pa nočem narest. Ami poveš kej o tep?« »Ja, hm kaj? Sm Daniel Weigel. Star sedemnajst let. Poslušam Linkin park...Še kj?« »Maš kšnga brata al pa sestro?« »Ja dva brata starejša ša mlajšo sestro.« »Ql js mam tut sestro.« »Lej, ka če bi pa ti vseen šla na policijo? Sj vas bi zavaroval.« Bi nas ja! Policija je sploh nepredvidljiva. Lahko si izmislijo, da jaz sploh nisem Nataša in nas bodo vse pobil (mafijci) »Lej tist k smo šli mi kao k Chrisu, da bi pršu nazaj je na netu pisal na ful straneh, pa ni nuben posumu, da bi blo lah kej narobe. Vedel so, da gremo pa ni nuben nč naredu. Zdej pa ne zaupam. Mogoče čez neki časa.« »Ej mojih tastarih ni doma, a greš k men?« »Pa lahko« vse samo, da mi ni treba zunaj spat. Tako sva se napotila proti njegovemu domu. Živeli so v stanovanju na vrhu bloka. Notri so imeli prav prijetno urejeno. Prvo, kar sem naredila, ko sem prišla, sem se šla stuširat. Daniel mi je dal svojo staro trenirko, majico in pulover. Ker sem bila zelo utrujena in me je tale osvežilni tuš še bolj uspaval, sem v trenutku zaspala na njegovi postelji. Zbudila sem se v času kosila. Nobenega ni bilo v sobi, zato sem šla v kuhinjo. Tam me je čakal Daniel s pico. »Dobro jutro!« sem ga pozdravila. »Je to zame?« »Ja jaz sem svojo že pojedel. Upam, da ti bo všeč.« »Mislim, da mi je v tem trenutku vseeno, kaj jem. Važno, da je hrana!« sem še uspela reči, preden je moja usta zapolnila pica. Prav vesela sem bila, da sem se končno najedla in da sem bila na suhem. Po jedi sva se z Danielom pogovarjala o vseh mogočih rečeh, razen o mojem življenju pri mafijcih. Povprašala sem ga tudi po Rebeki. »Ja, tista punca je že v začetku decembra prišla na policijo. Prestreljeno nogo je imela in baje je najprej padla v nezavest in šele potem je lahko povedala, kaj se je zgodilo. »Reva. Jaz sem jo skrila v smetnjak, da je ne bi ubili. Moja najboljša prijateljica je bila.« Postala sem žalostna ob spominu nanjo in vesela, da se je rešila. Danielove družine ni bilo še kakšen teden, nato pa sem spet morala iti na cesto. Naslednji mesec je bilo moje življenje težko. Ko so bili Danielovi starši doma, sem morala spati in na sploh dan preživeti na cesti, a ko so bili zdoma sem živela pri Danielu. Postala sva dobra prijateljca. Nekega dne, bila je sredina februarja, ko sem bila pri njemu doma (starši so bili na Kubi) in sva ravno gledala Srednješolski muzikal tri pa, me je presenetil z vprašanjem: »Nat men si ti ful ušeč ...A bi bla moja punca?« Res me je prijetno presenetil. Toda v trenutku sem se spomnila na Mateja. Ugotovila sem, da nisem pripravljena na novo zvezo, kajti nisem ga še prebolela. »Veš Daniel, tut ti si men ful zakon, sam pač mojga bfanta so ubili mafijci v krutih okoliščinah ... in ... ja. No, nisem še prebolela tega ... mogoče bi poizkusila malce kasneje ... « Pogledala sem ga v oči in videla, kako se mu nabirajo solze. Nisem ga hotela prizadeti, nisem pa takšna, da bi se pretvarjala. »Prosim, razumi!« Kar nekajkrat je moral vdihniti, da je lahko spregovoril »Tvoje oči so prav nesramno lepe. Ja no prav, pa bova poizkusila kasneje. Če me rabiš, veš kje, me najdeš.« »Ja hvala za vse, kar si mi da, l ne bom te nikol pozabila, res.« »Ni zakaj.« Joj, kako mi je bilo grozno. Kar naenkrat mi je bilo mučno biti v stanovanju. Hotela sem ven na zrak. Prav dušilo me je. Šla sem najprej na balkon, toda ni pomagalo. Hotela sem ven na ulico. Poslovala sem se od Daniela, ga objela in šla. Dolgo sem hodila brez cilja. Imela sem polno glavo snovi za razmišljat, toda nisem vedela, kje naj začnem. Ustavila sem se pri klopci, kjer sva se spoznala. Tukaj sem tudi zaspala. Zbudila sem se zgodaj in ugotovila, da je spet močno snežilo bila sem zamedena. Odmedla sem se in spet šla hodit brez cilja. Od takrat naprej se z Danielom nisva več veliko videla. Konec februarja pa je končno spet prišel do mene in mi povedal, da se

bodo preselili nekam v Ameriko. Žalostna sem bila. Spet bom izgubila prijatelja. Koliko izgub bo še terjalo moje življenje? Videl je, da sem postala zelo žalostna in me objel »Saj bom še prišel v Nemčijo.« »Toda kdaj?« »Ne vem, toda vrnil se bom, obljubim. Jutri gremo, zato sem moram posloviti od tebe. Na nekaj imam zate.« Dal mi je srednje velik paket. »Hvala« je bilo vse, kar sem rekla ob pogledu nanj. »Pa še nekaj imam zate« Še nekaj? Da ni bankrotiral zaradi mene! »Kaj pa? Upam, da nisem postala prevelik strošek.« Začela sva se smejati. »Ne to darilo je najbolj poceni« »Komaj čakam, da ga vidim!« Res me zanima, kaj ima za mene. In takrat me je poljubil. Bil je dolg poljub in obadva sva uživala v njem. Stala sva objeta pod cestno svetilko, snežilo je in veter je podiral rekorde. Na žalost pa je vsega lepega enkrat konec in tudi Daniel je moral oditi. »Adijo, Nataša!« je rekel in odšel. Šele, ko je zavil v naslednjo ulico, sem se zavedela, da res odhaja, »Adijo Dan!« sem zakričala za njim in stekla v nasprono stran. Zaradi tega poljuba ga bom še bolj pogrešala! In kam naj grem zdaj? Ne morem verjeti, da sem spet sama! Minevali so dnevi jaz pa še zmeraj nisem odprla paketa, ki mi ga je podaril Daniel. Le zakaj me je zapustil? Kaj bom brez njega? Izgubila sem voljo nad življenjem in postalo mi je vseeno, kaj se zgodi z mano. Nekega dne mislim, da je bil šesti marec pa sem se spomnila nekaj senzacionalnega (no, vsaj zame je bilo). Ne vem, kako, ampak prav danes sem se spomnila, da Richie (iz US5) živi tukaj v Berlinu in da sem si zapomnila njegov naslov. Do njega grem, sem se odločila, in šele potem na policijo (če bo res nujno morala). Ne vem, kaj se mi je dogajalo v glavi. Da me bo sprejel pevec moje najljubše skupine? Vendar sem vsaj imela cilj. Po preučevanju zemljevida (to je še zmeraj tisti, ki sem ga dobila od tiste ženske na informacijski točki), sem ugotovila, da nisem daleč od njegovega stanovanja. Začela sem hoditi in proti večeru prišla pred njegov blok. Bil je eden izmed modernejših. Na zunaj je bil oranžne barve in skupaj s še sedmimi tvoril mavrico. Šla sem do vhodnih vrat in imela srečo, kajti ravno takrat je neki deček šel ven in sem lahko smuknila noter. Katero nadstropje? Katero stanovanje? »O drek! Na to pa nisem pomislila!« Zajela me je panika. Bila sem tako blizu in hkrati tako daleč. Ja no, ni mi preostalo drugega, kot da potrkam na prva vrata in povprašam. To sem tudi storila. Stopila sem pred vratu z napisom 'Družina Kogel' Potrkala sem in vrata mi je odprla deklica »Dober dan! Ali mogoče veš, v katerem stanovanju živi Richard Stringini?« »Tretje nadstropje, na levi,« mi je odgovorila. Upam, da ima prav. »Hvala,« sem se ji zahvalila in se napotila proti stopnicam. Ko sem končno prilezla do tretjega nadstropja, je bilo na levi troje vrat. Razen na enih je bila povsod tablica z napisom. Predvidevala sem, da je stanovanje za vrati brez table od Richiea, zato sem pozvonila. Nobeden se ni oglasil. Ni ga doma. Toda kdaj pride? Nisem imela pojma, zato sem se usedla pred vrata. Ker nisem imela kaj za delat, sem se odločila, da odprem Danielovo darilo. Res me je že mučila radovednost. Počasi sem začela odpirati, da ne bi poškodovala belega ovojnega papirja. Notri je bil njegov pulover! Tisti, ki sem ga imela najrajši! Začutila sem nekaj trdega v žepu puloverja. Potegnila sem ven pravokotno škatlico. Notri je bila slika mene in njega med smehom v njegovi sobi. Slikal naju je njegov prijatelj. Okvir je bil rumene barve z rdečimi srčki. Kako ga pogrešam! Spet sem začela jokati. Opazila sem, da je v škatlici še nekaj. Ven je padel list papirja, kjer je bil napisan njegov naslov in telefonska številka. Čim prej ga moram poklicati, da se zahvalim! Listek sem spravila v žep in začela gledati sliko. Tako mi je bilo hudo, da ga ni bilo več ob meni! Jokala sem tako močno, da nisem opazila, da nisem več sama. »Ja, kdo pa si ti?« prestrašeno sem pogledala navzgor. Bila sta Jay in Richie. Besede so se mi zataknilo v ustih. Ven sem spravila le »jsnampg« »Prosim? Nisem te razumel« (govoril je Richie) »Prosim, pomagajta mi! Prosim!« »Ja, kaj pa je narobe?« tokrat se je oglasil Jay. »Ne smem povedat! Ker drugače jih ... bodo ... ubili! Prosim pomagajta!« šla sem na kolena in ju prosila, pomoči. Hotela sem, da je moje more konec. Da me ne bo več

strah same zunaj ali kjer koli drugje, da me bo našel Mark. Rotila sem ju. »A je to šala?« Richie mi ni verjel. »Prosim, prosim!« še naprej sem ju prosila. »Vse vama povem! Po resnici samo, da bo konec!« popolnoma sem se zlomila. Histerično sem ju prosil pomoči. Res mi je že presedalo, da ne morem nobenemu zaupat. »Ja, ja v redu. Pridi noter!« je rekel Richie med odklepanjem vrat. Jay mi je pomagal v Richiejevo stanovanje. Noge me niso več nosile, zato me je moral nesti. Položil me je na velik usnjen kavč. Richie je stekel v kuhinjo narediti čaj za vse tri. Prinesel ga je v skodelicah z snežaki. Jay me je podpiral, da nisem omahnila v nezavest. Ko je končno tudi Richie prisedel, je Jay spregovoril: »Povej nama, kdo si?« rabila sem kar nekaj časa, da so mi možgani začeli vsaj za silo delovati »Nataša sem. Iz Slovenije.« »In kaj je bilo tisto, da bo nekdo nekoga ubil?« začela sem jokati. »Če hočeta razumeti, zakaj bo kdo koga ubil, vama moram povedati celo zgodbo. Samo tako me je strah, da kdo ne prisluškuje!« »Nobeden ne prisluškuje. Samo midva in ti smo tukaj.« »Prav prav. To ni laž, kar vama bom zdajle povedala.« In začela sem govoriti zgodbo od začetka, ko sem videla vabilo na internetu, kako smo se prerekali, če sploh gremo, kako je bilo na letalu, da sta me že videla na njihovem koncertu ... Pri opisu bega z Rebeko in tistega, kar se sem videla potem, ko me je Tom pripeljal nazaj sta me moralo zelo miriti, ker sem padala v jok kot za stavo. Ko sem končala to zgodbo, sta še nekaj časa osuplo gledala v mene. »Ojej! Res se mi smiliš!« si je prvi opomogel Richie. »Na policijo moramo,« je nadaljeval Jay. »Ne, ne smem na policijo! Ubili bodo vse!« »Nobenemu ne bodo storili žalega« »Kako veš! Ti nisi videl, kako so z užitkom pobijali ljudi, kot živino!« »Res je tega nisem videl,« se je branil Jay. »Ampak nekaj moramo storiti. O tem sva že slišala. Po vseh časopisih je bilo in še nas so prišli zasliševati, ker smo bili zadnji, ki smo vas videli. Tvoje starše skrbi!« »Kako jih bo šele potem, ko bodo izvedeli, da jih lahko vsako sekundo ubijejo!« Oba sta se zamislila. Takrat pa je pri vratih pozvonilo. Vrata je šel odpret Richie. Zaslišal se je strel in krik, nato pa koraki. Jay je prebledel in me potegnil v sosednjo sobo. Bil je kabinet. Začela sem jokati (spet). Kako sem morala izgledati butasto. Samo jokala sem. Kmalu sem zavedla, kaj se dogaja. »Jay, po mene so prišli! Skrij se!« »Ja, kaj pa ti?« »Če sem že enkrat ušla, bom še ta drugič. Upam, da se bom lahko vrnila in pogledala, kako je z Richiem. Do takrat pa probaj premisliti, kako me skrit, če ne bo pretežko,« »Ne drž se!« Skril se je pod mizo, jaz pa sem odprla vrata in stopila pred Marka. »Tukaj si kuzla!« res lepa dobrodošlica moram priznat »Živjo, se pa že dolgo nisva videla.« Poizkusila sem malce spustiti napetost v ozračju. »Ne ti men živjo!« Ja no, očitno mi ni uspelo. Mark je stal pred mano z naperjeno pištolo meni v glavo. Ob njem sta stala še dva moška. Enega sem prepoznala. Srečala sem ga včeraj v trgovini in danes zjutraj mi je dal kovanec za dva evra. Sledili so mi! Kako sem bila lahko tako slepa! Zagotovo že vedo, da sem povedala, kaj se mi je dogajalo. Mark je pomignil pajadašema in eden mi je zvil roke na hrbet in zvezal, drugi pa me prijel za lase in začel vleči proti izhodu. Zakričala sem. Tale res ne bo mogel postati frizer, če bo takole vlekel stranke. »AAA VVV!!!!« »TIŠINA!« sej zadril Mark. »Ne grem! Nočem! Pustite me pri miru! Saj ne bom nobenemu povedala!« res mi ni bilo do ponovnega straha pred usmrtilvijo. »Da ne boš?! Saj si že! Prasica mala! Misliš, da smo tako zaostali?!« »Ja!« Ups, ponesreči se mi je zareklo. Moški me je še bolj potegnil za lase. »Mislim, seveda niste!« prijem je popustil. Solze so mi drle v potokih. »Kaj naj naredim, da me ne boste odpeljali?« »Hm ... Ne vem, ker greš z nami!« Mark ni bil pripravljen na usmiljenje. »Prosim! Pustite me tuki! Ne bom več nikomur povedala!« »Ti že ne, ampak je tisti fant že zvedel in bo on!« »Ne bo, potem kar ste mu naredili gotovo ne! Pustite me prosim!« Takrat pa se je zganil tisti moški, ki je vzpodubjal drugega pri vlečenju mojih las. »Šef, idejo imam!« Mark se je naveličan obrnil proti njemu »Kaj je? Če je slaba, te bom pri priči ubil!« »Ne, ne šef ni slaba!« Začel je nekaj šepetati Marku na uho. Marku je ušel

manjši nasmešek, nato pa ga je prekinil. »Ideja ni slaba, ampak ker si se je usmili, te bom vseeno ubil.« Zaslišal se je pok in moški se je zvrnil po tleh z luknjo med očmi. Na bruhanje ni je šli in mislila sem že, da bom pobruhala Marka pred mano. Pomignil je moškemu, ki je prestrašeno gledal svojega mrtvega prijatelja na tleh in tako pozabil mene vleči za lase »Odnese ga, punco pa izpusti, dal mi je imenitno idejo!« Zdaj se je sklonil k meni, ki sem ležala na tleh, pogledal me je v oči in s strupenim glasom začel govoriti: »Moj predragi pokojni tovariš mi je dal briljantno idejo. Vsak prvi petek v mesecu ob desetih zvečer boš prišla ven in se sprehajala po glavni ulici, jaz te bom že našel. Do takrat pa se spremeni. Nobeden te ne sme prepoznati! Nobeden! Pa da ti ne bo več jezik tako šibal,« in na roki mi je naredil novo rano v obliki M-ja. »NE SMEJO TE PREPOZNATI!« je še zakričal. To pa je bilo preveč zame in padla sem v nezavest. Zbudil me je vonj po čaju. Ležala sem na postelji zraven blondinca. Pogledala sem in ugotovila, da ležim zraven Richieja. Imel je obvezano nogo. Kar oddahnila sem si, ker sem mislila, da so ga že ubili. Ozrla sem se po sobi. Na levi so bile štiri bele omare in srednji dve sta imeli namesto vrat ogledala, tam je bilo tudi veliko okno s pogledom na igrišče. Pred mano oziroma posteljo je bila nižja knjižna polica, na kateri niso bile le knjige, ampak tudi DVD-ji in CD-ji. Na njej je bila plazma. Kar sapo mi je vzela, zares je izgledala ql. Na desni so bila vrata in iz stene so visele kljuge, na katerih so bila obešene kape, šali, jakne ... Naenkrat me je nekaj močno zbolelo. Bila je roka. Richie se je zbudil in se poskušal premakniti medse je ponesreči dotaknil moje obvezane roke. Saj res roka! Mark mi je pred odhodom zarezal svoj začetnico v roko, da se ne bi spet spozabila in šla komu govoriti o decembru. Mislim, da zdaj res ne bom pozabila. »Kaj se je zgodilo?« Jasno, Richieju verjetno ni nič jasno. »Mafijci so prišli pome ... in ja no, ni jim ravno uspelo, ker sem še zmeraj tu. Upam, da te niso preveč ranili, ker drugače rajem grem, da se ne bo komu še kej zgodil.« »Sj je ql, mislm, more bit ql, a veš, kako je z Jayem?« »Ej nvm. Lihkar sem se zbudila. Je to tvoja soba?« »Ja.« »Všec mi je« Nato sva obsedela v tišini. Kmalu se nama je pridružil še Jay. »Živjo!« sem ga pozdravila »A si ql?« »Ja, niso me našli,« pri tem je rahlo zardel v obraz. Verjetno ni bil preveč ponosen na svoje skrivanje pod mizo v kabinetu. »Kaj se je dogajalo, ko sem jaz bil ... v kabinetu?« »Ja, prišel je ... en ... ugotovili so, da sem povedala ... in ja zagrozil mi je, da ne smem nobenemu povedati, ker drugič ne bo tako usmiljen ... pa verjetno je mislil, da je samo Richie z mano, ker tebe sploh iskal ni ... in res ne smeta nobenemu povedat!« To sem rekla tako roteče, da so se še stene raznežile. Ja no, kolikor so se lahko. »Ne bova povedala, obljubim« je rekel Jay, Richie pa mu je prikimal. Zavladala je kratkotrajna tišina. Prekinil jo je Jay: »Medtem ko sta spala, sem razmišljal. Slišal sem samo vajin pozdrav (jaz in Mark) in ko ti je na koncu rekel, da te ne smejo prepoznati in ja mislil sem, da bi, če seveda hočeš, ker o moji družini se ne ve veliko, in ja, da bi te predstavili kot mojo sestro, ki je prišla iz Anglije živet k meni. Prebarvali bi ti lase na bolj temno barvo, kupili barvne leče in potem te verjetno ne bi tako hitro prepoznali. Vincu, Izzyju in Caycu ne bi nič povedali. Samo mi bi vedeli.« Pogledala sem Richieja in videla, da se strinja z Jayem. Ko sem še enkrat v mislih preletela Jayeve, pa sem nekaj ugotovila. Kdo za vruga je Cayce? »Em ... Kdo pa je Cayce?« »Ja, verjetno še ne veš. Dobili smo zamenjavo za Chrisa« »Res? Ja, no upam, da je dobra zamenjava, k men je bil Chris ful zakon?« »Super zamenjava je, ko ga boš spoznala, boš videla!« »No, upam, da res! Pa tale tvoja ideja ni slaba, samo kaj bojo pa tvoji starši rekli?« Jay se je najprej zamislil, nato pa dejal: »Ah, to bom že js zrihtal! No, zdej rabmo sam eno frizerko, ki te prebarvala, pa neki za oblečt rabš...« »Sam jaz nimam denarja. Pa najbolj bi blo, če bi me prvo prebarbal.« Iz teorije prehajamo k praksi. Končno se je v pogovor vključil še Richie »Lah pa naročimo po spletni trgovini pa nam prnesejo na dom.« Tale pa zna razmišljat. »Ni slaba ideja Richie,« ga je pohvalil Jay »Samo ne me zdaj ustreliti,« je

narejeno prestrašeno odvrnil Richie. Zasmeljali smo se. Najprej smo se odpravili v kabinet, kjer smo naročili vse, kar bom rabila: majice, hlače, bundo, pulover, jopice, čevlje, krtačo, zobno ščeke in pasto ... Moram priznati, da si sama ne bi toliko kupila, vendar sta mi onadva kar govorila »To boš rabila ... pa to ... in ... to ...« Kar gledala sem ju. Da bosta porabila toliko denarja samo zame. Ko je Richie končno pritisnil tipko 'kupi', se jima nisem mogla nehati zahvaljevati. Res sem jima bila zelo hvaležna za njuno prijaznost. Jay me je nato, ko je prispel kombi z mojimi stvarmi odpeljal v kopalnico, ker sem potrebovala pošteno kopel. Moram priznati, da sem zelo uživala v Richiejevi banji. Ko sem se uredila in prišla ven, sta mi zažvižgala. »Čisto nasprotje tiste zanikrne punce si. Moram reči, da si mi takole bolj všeč, čeprav tudi prej nisi bila slaba.« Richie. Saj si bi lahko mislila. »No, no, no. Da si ti ne bo jezik zapletel,« nasmejali smo se moji šali. Kmalu je prišla frizerka, ki sta jo medtem ko sem bila v kopalnici, naročila. Pobarvala me je na temno rjavo, me postrigla in mi zravnila lase. Ko je odšla, se nisem mogla nehati gledati v ogledalo. Frizura mi je bila res všeč. Odločili smo se, da bomo mene in vso mojo opremo preselili k Jayu ponoči. Takrat (vsaj tako smo upali) ne bo več toliko nadležnežev. Bila je sreda 8. 3. 2009, 22.23, ko smo se spravili iz Richiejevega stanovanja. Odločili smo se, da gremo mi s kombijem, da bomo izgledali kot delavci, ki so Jayu nekaj prinesli. Naša nakana se je kar dobro posrečila, saj smo prišli do Jayevega stanovanja brez večjih problemov (večjih, ker manjši problem je bil ta, da nas je nekdo slikal). Jay je živel v večjem stanovanju kot Richie in je imel tudi sobo za obiskovalce. To smo zdaj preuredili v mojo novo sobo. Ni bila ravno velika, ampak mi je bila všeč. Stene so bile rumene, na daljši stranici sta bila dva okna z rožami, kaktusi ... Tam je bila tudi velika miza (s stolom, seveda) in oranžen fotelj. Na drugi strani sobe torej na moji levi je bila velika postelja. Nad njo so bile police (zaenkrat še prazne), zraven pa nočna omarica z lučko. Na desni sta stali dve omari zraven pa je bilo veliko ogledalo in kljuke za obešat. Res mi je bila zelo všeč. Jay in Richie sta mi pomagla pospraviti stvari in šli gledati televizijo. Gledali smo nek film, ki se ga ne spomnem več, saj sem po petih minutah zaspala. Zjutraj, ko sem se zbudila, sem ugotovila, da se je z Richiejem in Jayem zgodilo isto. Ležala sta vsak na svojem kavču in spala kot angelčka. Hotela sem ju slikati, ampak sem se spomnila, da nimam fotoaparata, zato sem se odpravila v svoj novo sobo. Na poti do tja pa sem na omari na hodniku našla fotoaparata. Vzela sem ga in se po tistem splazila nazaj v dnevno sobo. Vsakega sem dvakrat slikala, nato pa še obadva skupaj. Vsa zadovoljna sem se končno le odpravila v svojo sobo. Usedla sem se na posteljo, ki jo je lepo grelo opoldansko sonce. Tako sem bila vesela, da sem našla novo družino, da bi najraje zaplesala in zavriskala od veselja. Če bi bila doma v Sloveniji, bi si zdaj prižgala radio, dala notri CD od US5 in začela plesati kot nora. Tukaj še nisem imela radia, pa tudi nisem vedela, če jima bi bilo to všeč, zato sem se morala zadovoljiti s tišino. Sonce me je vedno uspavalo in tako sem tudi tokrat zaspala. Sanjala sem o Mateju, kako je bilo lepo z njim hoditi na sprehode po gozdu, a kar naenkrat tam ni bil več Matej, ampak Daniel. Tam je bil Daniel, a te dogodke sem preživela z Matejem. Zmedena sem bila, čeprav sem to le sanjala. Kmalu sem postala še bolj zmedena, saj tam ni bilo več ne Mateja, ne Daniela ampak neki tretji fant s temno rjavimi lasmi. V trenutku sem se zbudila. Pred mano pa sta stala Richie in Jay (sem že povedala, da je Richie tako dobro odnesel po strelu, da bolj ne bi mogel?) Med Jayevimi mnogimi prijatelji je tudi zdravnik, ki je ugotovil, da Richiea krogla sploh ni zadela, ampak le oplazila (očitno imava oba blaazno srečo) in tako naju je z Jayem poslal ven iz sobe, opravil z Richiejem in sedaj je kot nov (no, skoraj kot nov)) Richie je v rokah držal fotoaparata. Očitno imata iste namere kot sem jih imela jaz. »Nisva ti hotela ostati dolžna. Tako lepo si spala, da sva te morala slikati,« mi je razložil Richie. Zasmejala sem se. Skupaj smo šli v kuhinjo, kjer je na mizi čakalo cel kup slik in

papirjev. »Da ne boš čist out, ko te bodo novinarji kej zaslišval,« je Jay odgovoril na mojo neizrečeno vprašanje. Nato smo do večerje gledali slike, jaz pa sem si morala zapolniti čim več o moji novi družini. Ne morem reči, da mi je šlo dobro, saj sem dolgo časa zamenjevala strica Frenka in Ferdinanda, pa dvojčici Anna in Manya. Na koncu pa sem znala že cel svoj izmišljeni življenjepis napamet. Po novem mi je bilo ime Jennifer Khan. Posvojili so me, ko sem bila stara deset let. Ker sem hotela nevenkakšno šolanje, sem se pri dvanajstih preselila k stricu Ferdinandu v Ameriko, kjer sem živela do zdaj. Sedaj sem stara petnajst let in sem prišla k Jayu, da tukaj nadaljujem s šolanjem. Ko sem že skoraj izgubila živce, ker sem Frenka spet poimenovala Ferdinand, me je Richie razvedril: »Danes pridejo na večerjo še ostali člani US5. Te morajo spoznat, ker moram reči, da jim ni všeč, ker se jim nisva že toliko časa oglasila.« »O zakon! Komi čakam! Samo kaj boš ti rekel za nogo?« »Sam res, Richie, kaj boš rekel?« »Hm, ja hm ... dejta mi pomagat. Že vem! Reku bom, da sem se šel s sosedovim otrokom letalo in sem strmoglavu čez oken!« »HAHAHA!« z Jayem sva se začela smejati. »Pa se ti ne zdi, da bi imel še kaj polomljeno, če bi skočil čez okno?« »Ja no, ubistvu res! Torej sem padel po stopnicah!« Spet sva se začela z Jayem smejati »Bolš!« je rekel Jay med smehom, takrat pa je pri vratih pozvonilo. Najprej smo se prestrašili, kajti spomnili smo se prejšnjega obiska in zato je Richie rekel: »Ne grem jest! Nočem še kam fasat!« spet smo se zasmeljali. Jay je začel na hitro pospravljati mizo in zato sem se jaz ponudila, da grem odpret vrata: »Grem jaz, mogoče me čaka jeti, da me zaprosi za roko!« vesela sem šla proti vratom, jih odprla in tam so me čakali! Mark in dva pajadaša! »Em ... Živjo!« sem jih pozdravila. »Prišli smo te opomnit, da ne boš pozabila,« je s tihim glasom začel Mark. »Itak, da ne bom povedala. O že imaš novo lutko za ustrelit!« danes mi je jezik tekkel kot namazan. »TIŠINA!« je zdaj zakričal Mark. »Jen, kdo je?« sem slišala za sabo Jayev glas. »Da ne bi povedala!« me je opomnil Mark. Kot da bi bila zlata ribica! Moj spomin je pa že obsežnejši kot pa tri sekunde! (no ja, koker kdaj) »Sosed sprašuje, ali imamo kaj soli!« sem zakričala Jayu nazaj in dodala (Marku) »Kot si slišal, je moja identiteta že spremenjena, tako da nimaš skrbeti. In a ti je všeč moja nova frizura in leče? Barvne so, vidiš! Zdaj imam rjave oči, če se spomniš imam drugače modrozeleno. Zadovoljen? Boš moral biti, zdaj pa adijo!« Zaloputnila sem vrata in jih zaklenila. Z nogami sem topotala po tleh, da bi se slišalo, kot da grem. V resnici pa sem gledala skozi kukalo. Kmalu po mojem nenadnem odhodu so odšli. »Jennifer, a je vse v redu?« Kar oddahnila sem si, da so šli in skoraj preslišala Jayevo vprašanje. »Ja, ja je že šel. Sem rekla, da nimamo.« »Dobro, potem pa pridi pomagat pospravi slike!« »Že prihajam!« in stekla sem v kuhinjo na pomoč Richieju Jayu. Ko je naslednjič pozvonilo, je šel odpret Jay. Tokrat so bili Vince, Cayce in Izzy. Nasmejani so prišli v kuhinjo in ob pogledu name začeli žvižgati. »Opa Richie, opa Jay, koga pa imata tukaj?« »To je moja sestra Jennifer. Prišla je iz Amerike živeti k meni, da bo tukaj nadaljevala šolanje.« je takoj začel razlagati Jay. »Škoda, sem že mislil, da kej je,« je nič kaj razočarano rekel Izzy. »Misliti, pomeni nič vedeti!« sem mu z nasmehom odvrnila. Jayu ni bilo treba predstavljati priške, ker sem jih po videzu že prepoznala. Vince in Izzy sta se kmalu razživila, edino Cayce je bil še malo bolj zadržan. Vsaj do mene. Ni se še čisto vklopil v skupino. Kmalu pa je prebil led in začeli smo se veselo pogovarjati. Najbolj sem se razumela z Vinceom. Kljub temu da je bil videti veselo, se je videlo, da to ni edino čustvo, ki ga čuti v tem trenutku. Rada sem imela direktne ljudi in tudi sama sem bila dokaj direktna in sem ga kar vprašala: »Kaj pa je s tabo? Nisi videti ravno vesel? Se je kaj zgodilo?« moje vprašanje je slišal Izzy in kar on začel odgovarjati: »Veš, ko smo bli na koncertu, se je zagledal v eno našo fanico iz Slovenije. Prišla je tudi na backstage in prav očitno je bilo, da je vanjo. Ne boš verjela, še v garderobo jo je zvelkel, baje je imela tako lepe zelenomodre oči, da si jih je moral ogledati na samem. Jaz ne verjamem, da se

je v garderobi samo to dogajalo. Največja nesreča pa je to, da je bila ta punca med ugrabljenimi fani iz Slovenije in so jo baje tudi ...« zadnje je nakazal z roko, ker očitno Vince ni hotel povzročiti še večje bolečine. Pogledala sem Vinca ... S sklonjeno glavo je sedel na kavču kot kup nesreče. Ko bi mu le lahko povedala, da sem tista punca jaz, da sem še živa! Pogledala sem Richieja. Šlo mu je na smeh. Pogledala sem Jay, ta pa me je pogledal s pogledom obžalovanja in mi spročil z očmi, da moram biti tiho. Da mu ne smem povedati resnice. Na jok mi je šlo. Nisem si mogla pomagat. Zaprla sem oči, da bi tako umirila svoja čustva. Ni šlo. Stekla sem v svojo sobo. Kmalu za mano je prišel Jay. »Nataša, zberi se! Vem, da ti je težko, vendar moraš zdržati!« Pobožal me je po laseh in me objel. »Rekel sem, da si imela prijateljico iz Slovenije in da je bila med ugrabljenimi. Pa da sta si bili zelo blizu in da verjetno jočeš zaradi nje. Sej bo! Umiri se moja sestra!« Nekako me je pomiril in odšla sva nazaj v družbo. Izzy je sedel ob Richieju čisto skesan in do konca večera nobeden ni omenil več tega dogodka. Fantje so odšli domov okoli enih zjutraj. Z Jayem nisva imela energije za kaj drugega, zato sva le zlezla vsak v svojo posteljo in zaspala. Zbudila sem se okoli devetih. Vstala sem, se umila, oblekla in si šla pripraviti zajtrk. Kmalu za mano je prišel tudi Jay. »Dobro jutro!« sem ga pozdravila. »Jutro!« mi je odvrnil in se molče usedel nasproti mene. »Danes imamo vaje. Greš zraven?« me je vprašal, ko je jedel že četrti kos kruha, namazan z marmelado. »Če lahko z veseljem, sej bom tih in vas ne bom motla,« sem mu vesela odgovorila. »Prav. Ob enajstih se začnejo tako, da bova morala malo pohitet.« »Že laufam,« sem mu odvrnila in zbasala sva vase vsak svoj kos kruha in odhitela v predsobo. Oblekla sva bundi, se obula in stekla po stopnicah. V studio sva prišla pet čez enajst. »Zamujata!« naju je pozdravil Izzy. »Dobro jutro tudi tebi,« sem mu odgovorila na dobrodošlico. Zasmeljali smo se in že so fantje stali pred mikrofoni. Snemali so novo pesem 'I've been there'. Takoj mi je postala všeč. Po koncu snemanja pa so mi razkazali ves studio. Res zanimive stvarce so shranjene notri. Nekaj sem jih lahko tudi preizkusila, dokler nisem pritisnila napačen gumb in iz zvočnikov se je oglasil oglušujoč zvok. Potem smo bili mnenja, da jaz mogoče nisem za v studio. Po koncu zbadanja in smejanja smo odšli na kosilo. Jedli smo v kitajski restavraciji. Meni prav za prav ta hrana ni všeč, ampak sem se vseeno potrudila in sem pojedla pol krožnika hrane. Ko smo odhajali iz restavracije, pa so nas napadli paparazzi. Slikali so predvsem mene. Jay me je poskušal skriti, kar mu ni preveč dobro uspelo. Punca v družbi fantov iz skupine, to bo senzacionalna novica. Med vsemi fotografiji smo se komaj zbasali v kombi, ki nas je odpeljal v telovadnico, kjer so imeli treninge. Bila sem pridna in sem trenirala z njimi. Prav zabavno je bilo. Na koncu pa so mi obljubili, da me naučijo vse njihove plese ... »Enkrat,« je dodal Richie. Vsi izmučeni smo nato šli vsak na svoj dom. Ko sva z Jayem stopila skozi vrata, mi je rekel: »Prepoznal te je.« Prepoznal kdo? »Kdo?« sem ga vprašala. »Vince« Kaj? Da me je on prepoznal?! Potem me bo tudi Rebeka, ko me bo videla v kakšni reviji ali kdor koli drug! »Nemogoče! Ampak, kako?!« »Rekel je, da se čisto isto smejiš kot tista Nataša in ja, da si ji nasploh ful podobna ...« Ojej! O, drek! Kaj bom zdaj?! »Ne, a on to res?« »Ubistvu je mnenja, da mu je Bog poslal dvojnico Nataše, da bi vsaj malo omilil njegovo žalost ...« »Samo to vseeno ni dobro!« »Res ni malo manj boš morala hoditi z nami ven, pa spremeniti način obnašanja ...« »Ampak to bo težko! Ne morem in ne znam se tako spremeniti!« »Poskusiti boš morala.« Drek! Pa zakaj imam ravno jaz te probleme?! »No ja, bom probala ... Zakaj imam tako zakomplicirano življenje?« »Ne vem, ampak vidva z Vincom bi bla prav lep par« Grrrr! »Ne zafrkavi se! Da se ti ne bo kakšna muha v nos zaletela!« Zasmeljal se je. Jaz sem hitro odkorakala v svojo sobo, Jaya pa sem videla nazadnje, ko je zavil proti dnevni. Usedla sem se na posteljo in razmišljala in razmišljala ... O Mateju, Rebeki, Danielu, Tomu, starših, Vincu ... Ob tem pa sem gledala sliko sebe in Daniela ter plakat US5, ki mi ga je dal Jay.

Spomnila sem se svojega bloga in svojih slik na njem. Hitro sem se odtihotapila v Jayevo sobo, ker je bil računalnik, in šla na svoj blog. Jaya ni bilo v sobi in verjetno je spet gledal enega izmed svojih nešteti filmov. Na blogu sem imela slike sebe, Rebeke, Mateja, sestre in ostalih prijateljev in sorodnikov. Natisnila sem si jih in odnesla v sobo. Začela sem jih izrezovati in mislila na vse lepe trenutke, ki sem jih doživela v nekem drugem življenju.

Se nadaljuje ...

Ula Dremel, 9.A